

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΙ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τον σταθμόν Σιδ. 'Αθ. Πειραιώς

Η ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΘΕΙΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

(Συνέχεια και τέλος.)

Ὡς βλέπει τις ὄθεν, αἱ ἑλληνικαὶ αὐταὶ ἀρχαῖαι πυθίαι. ὡς αἱ νεώτεραι ἑπρωποτικαὶ καὶ ἑκστατικαὶ δὲν προεφήτευσαν καὶ ἐχρησιμοδότησαν ἢ μεταβαίνοντες ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῶν καταστάσεως εἰς ὄλως ὑπερφυσικὴν τοιαύτην. Καὶ ἐκεῖναι ὁμῶς ὅπως καὶ αἱ νῦν πυθίαι ἐλησμονοῦν ὄλως ὅ,τι ἐβλεπον, ἤκουον ἢ ἔλεγον ἐν ὥρᾳ τῆς ἐκστάσεώς των.

Ταῦτα, νομίζομεν, ἀρκοῦσιν, ἵνα καταδειχθῇ, ὅτι μόνον οἱ ἀρχαῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἴδια ἡ Βίβλος, ὁ Ὅμηρος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων ἐγνώριζον καλῶς τί ἐστὶ ἐμπνευσις καὶ ἑκστασις, ἐνῶ οἱ ἡμέτεροι ψευδο-φιλόσοφοι, δι' οὓς ὁ ὑπερφυσικὸς κόσμος εἶναι νεκρὸν γράμμα καὶ ἀπολύτως ἄγνωστος αὐτοῖς, διότι οὔτε ἐνέκυψαν, οὔτε ἐμελέτησαν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπειραματίσθησαν, ἐκλαμβάνουσι τὴν ἐμπνευσιν ὡς ὄλως ἐσωτερικὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, ἐξ ὑποκειμένου καὶ δὲν ἐννοοῦσι τὸν ἀντικειμενικὸν καὶ ὑπερφυσικὸν σκοπὸν τῆς θείας καὶ ἐξόχου ταύτης καταστάσεως.

Οἱ τῆς θεωρίας τοῦ Mesmer (*) ὁπαδοὶ καὶ οἱ νεώτεροι σοφισταὶ ἐξέλαβον τὴν ἑκστασιν καὶ τὴν ἐμπνευσιν ὡς ἀπλὴν ἐγκεφαλικὴν ἐξαιριν, προερχομένην ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ζωϊκῶν δυνάμεων τοῦ τε μαγνητίζοντος καὶ μαγνητιζομένου ἐν τῷ ἐνὶ ἀτόμῳ. Οὗτοι δὲν παρετήρησαν βεβαίως, ὅτι ὁ μαγνητισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπλοῦν μέσον ὑπνωτικὸν πρὸς ἀπονάρκωσιν τῶν δυνάμεων, ὡς τὸ ὄπιον, χλωροφόρμιον, ὁ αἰθῆρ, τὸ ἰνδικὸν σόμα καὶ ἅπαντα τὰ ἄλλα μέσα τῆς μαγείας, πρὸς

ἐπίτευξιν τῆς τεχνητῆς πν. διαυγείας. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Αἰγύπτῳ συνέβαινε τὸ αὐτὸ ἐν ταῖς ἀναθυμιάσεσι τοῦ Kyphi (ἀρώματος συνισταμένου ἐκ δεκαἑξὶ διαφόρων οὐσιῶν) ὅπερ ἐπενήργει πάνυ ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς φαντασίας, τῆς ἔδρας αὐτῆς τῶν ὀνείρων, ἀποκαθισταμένης οὕτω καθαρωτέρας καὶ διαυγεστέρας. Αἱ ἀναθυμιάσεις αὐταὶ, ὡς γράφει ὁ Πλούταρχος, ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος συγγράμματί του, ἐθεωροῦντο οὐχὶ ὀλιγώτερον αποτελεσματικαὶ τῶν ἤλων τῆς λύρας, ὅς, ἀκούοντες οἱ πυθαγόρειοι εἰθίζοντ' ἀποκοιμῶνται. Πάντα ὁμῶς ταῦτα τὰ καρωτικά καὶ ὑπνωτικά μέσα δὲν δύνανται νὰ ἐπενέγκωσι τὴν διαύγειαν τῆς διανοίας, ἀλλὰ μόνον προετοιμάζουσι αὐτήν, ἀποτρέποντες τὰ ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ ὑλικοῦ κόσμου προερχόμενά ἐμπόδια.

Τὰ τοιαῦτα μέσα ἀπονάρκουσι τὰς αἰσθήσεις καὶ συνεπῶς διακόπτουσι τὰς μετὰ τοῦ κόσμου τῆς ὑλῆς σχέσεις τῆς ψυχῆς. Ὅθεν, τῆς ψυχῆς ἀποχωριζομένης καὶ ἀπαλαττομένης ἐκ τοῦ ζυγοῦ τῶν ὑλικῶν ἐντυπώσεων, τῇ βοήθειᾳ τῶν αἰσθήσεων ἀποκαθίσταται αὐτὴ ἐλευθεριωτέρα, ὅπως ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν τῶν τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου ἀτόμων. Ἐν τούτοις πρὶν ἢ ἀδρατῶντι δὲν ἐπιδράσῃ τῆς ψυχῆς ἀνθρώπου τινός, αἱ μετὰ τοῦ ἀνωτέρου κόσμου τῶν πνευμάτων σχέσεις τῆς ψυχῆς εἰσὶν ἀτελεστάτοι, καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦνται ἀνωμαλῖαι καὶ συγχύσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἰδεῶν καὶ ἐξελιξέων τῶν ὀνείρων, ἐν τῇ νυκτοβασίᾳ καὶ ὑπνοβασίᾳ κτλ. Ὁ σοφὸς Σολομὼν καλῶς ἐχαρακτήρισεν τὴν φάσιν ταύτην τῆς ἀναπτύξεως τῶν ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀληθῆ ἐμπνευσιν.

Καὶ λέγει ἐν ταῖς παραβολαῖς αὐτοῦ: Αἱ προετοιμασίαι τῆς καρδίας ἀνήκουσι τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλ' ὁ λόγος τῆς γλώσσης προερχεται ἐκ τοῦ Αἰωνίου». Καὶ ὄντως, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ δὲν ἐμπνέεται, ἅπασαι αἱ ὠραῖαι ἐντυπώσεις εἰσὶ στεῖραι. Αἱ χημικαὶ καὶ φυσικαὶ λειτουργ-

(*) Ἐφευρέτης τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ περὶ οὗ καὶ ἐγράφε πολλά, 1731—1815, εἶρε πολλοὺς μαθητὰς καὶ προσηλύτους εἰς Παρισίους (1778). Αἱ ἀκαδημαῖαι ἀπεδοκίμασαν τὰς θεωρίας αὐτοῦ.

γίαι του σώματος, ως και η ήχω του υλικού κόσμου παρακωλύσει την ψυχήν εν τη υψηλή αυτής προς την χώραν των άγνων πνευμάτων και των άοράτων αίτιων πτήσει. Τό πάν δ' αϊφνηδώς μεταβάλλεται, όπότεν καλόν πνεύμα καταλάβη την ψυχήν ή γαλήνη εισέρχεται εις την καρδίαν, ή ίσορροπία άπασών των διανοητικών και ήθικων δυνάμεων άποκαθίσταται ή δέ ψυχή άπαλλαιωμένη των γήινων όνείρων, προσέρχεται εις την άληθή θείαν κατάληψιν. Άλλως τε, εφ' όσον αι μετα των Πνευμάτων σχέσεις της ανθρώπινης ψυχής συσφιγγονται, κατά τοσοούτον διαρκούσι και επί πλέον αι έκδηλώσεις των Πνευμάτων γίνονται άμεσοί, ήλικαι και ψηλαφηταί. Τό δέ σωμα του όρώντος ή του έκστατικού άρχεται μάλιστα να αισθάνεται την του υπερφυσικού κόσμου έπιρροήν και να συμμετέχη τοις πνευματικοίς φαινομένοισι.

Άόρατον πνεύμα καταλαμβάνει ένίστε τό σωμα του όρώντος ή του εύαισθήτου, χωρίς να έκτοπίση την ψυχήν του και χωρίς μάλιστα να τον έμπνεύση ή να τον φέρη εις άνωτέραν κατάστασιν. Η δέ ψυχή του ανθρώπου, τούναντίον, διατηρεί τας σκέψεις αυτής και τον τρόπον του βλέπειν, εις τρόπον ώστε δύο ψυχαί, όν αι σκέψεις διαφέρουν, έμψυχοίσι προσωρινώς τό αυτό σωμα. Άλλ' έν τούτοις τό σωμα έπηρεάζεται μετ' όλίγον πλείω υπό της άνωτέρας επιδράσεως του άγνου Πνεύματος, μολονότι τό άόρατον τοῦτο όν πόρρω απέχει του να θέλη να πατάξη την ψυχήν ταύτοχρόνως τῷ σώματι, ως συμβαίνει έν τοις φαινομένοισι της καταλήψεως και κατοχής.

Τό υπερφυσικόν πνεύμα άφίνει άρα έν τη καταστάσει ταύτη την πλήρη έλευθερίαν τη ανθρώπινη ψυχή και ούδέν επιδιώκει ή να μεταχειρισθή τον άνευ νοημοσύνης βραχίονά της, όπως έκφράση τας ιδέας του.

Οι περιερχόμενοι εις την παράδοξον ταύτην κατάστασιν, καλοῦνται έν ταίς ήμέραις ήμῶν, medium, ήτοι μεσάζοντα άτομα, διότι χρησιμεύουσιν ως διάμεσα προς τους θέλοντας να συγκοινωνήσωσι μετά των πνευμάτων.

Τό medium είναι όργανον εύπειθές, τίθησιν εις την διάθεσιν του υπερκοσμίου όντος τό σωμα του και τους βραχίονάς του, ίνα έκφράση γραπτῶς τας ιδέας του άοράτου πνεύματος.

Τό medium είναι χείρ υπείκουσα, όργανόν τι παθητικόν, διευθυνόμενον υπό των Πνευμάτων, όπως αι κινούμεναι τράπεζαι και τόσα άλλα άψυχα άντικείμενα, ίνα έκδηλώσι την παρουσίαν αυτών και έκφράζωσι τας ιδέας των. Τό medium ούδέν άλλο είναι ή ή ήχῶ άγνου Πνεύματος, καταλαμβάνοντος προς στιγμήν τό σωμα του.

Οι άρχαίοι κατενόησαν την κατάστασιν ταύτην, ως άπολύτως παθητικήν.

Ο Όμηρος (Ίλιάς XII, 228) αναφέρει περι των χρησιμευόντων ως παθητικά όργανα τη θεία βουλήσει ως και ο Πλάτων έν τῷ διαλόγῳ αυτού «Ίος και Μένων». Έν τούτοις μόνη ή Βίβλος δείκνυσιν ήμῖν σαφῶς έν τη περι πειρασμοῦ του Ίησου έν τη έρήμῳ διηγήσει, την διαφοράν μεταξύ medium και έμπνεύσεως. «Ο Ίησοῦς ώδηγήθη ή ώθήθη υπό του Πνεύματος έν τη έρήμῳ. Ένεπνεύσθη υπό του Αγ. Πνεύματος, του δαίμονος ούδαμῶς δυνηθέντος να τον έπηρεάση ούτε ήθικῶς ούτε πνευματικῶς. Έν τούτοις ο στύγειος πειρασμός εκίνησε και μετέφερε τό σωμα του Ίησου εις άλλον τόπον. Ο δέ Άγιος Ματθαῖος λέγει: Ο δαίμων μετέφερεν αυτόν έν τη Αγία πόλει και έθετο επί της κορυφής του ναοῦ» (μολονότι τό Αγ. Πνεύμα ώδήγησεν αυτόν έν τη έρήμῳ). Και ο δαίμων ειπεν αυτό: «Εάν ήσαι ο υἱός του Θεοῦ, ρίψον έαυτόν κάτω». Ο δέ Άγιος Λουκάς λέγει: «Ο διάβολος ώδήγησεν επίσης αυτόν εις Ίερουσαλήμ και έθετο επί του κυκλιδώματος του ναοῦ, λέγων: «Εάν ήσαι ο υἱός του Θεοῦ, ρίψον έαυτόν κάτω».

Φ. Πρίντιζης

Η ΕΚ ΠΙΘΗΚΩΝ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΜΑΣ

ΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ΟΤΙΝΕΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΥΣΙ ΤΟΥΤΟ

(Συνέχ. και τέλος)

Η άπαγήρευσις αυτή εἶνε εἰς εκείνων, αίτινες έχουσι σχέσηιν μετ' ο πρώτον της νηπιότητος: έτος, πολλάκι έκ των όποιων αὐστηρῶς, άν και πολλάκις μουστικῶς τηροῦνται υπό της πλειονοψηφίας του λαοῦ. Και ίσως ή φυσιολογική σχέση μετὰ της δυνάμεως, μετ' ής τό βρέφος δύναται να σφίγγη και της υγείας αυτού, να συνετέλεσε μεγάλως εις την γένεσιν του γνωμοῦ.

Δέν έγκειται, όμως, μόνον εις την δύναμιν του σφίγγειν ή ίσχυς των προσθίων μελών των βρεφῶν, ήν εκληρονόμησαν έκ των επί των δένδρων αναρριχωμένων προπατόρων των. Τά βρέφη δύναται να υποβαστάζωσι τό βάρος του σώματός των, όταν κρεμῶνται από οτιδήποτε πράγμα διά των χειρῶν των, και μάλιστα όλίγον μετά την γέννησιν των, καθώς περιέγραψεν ο Dr. Louis Robinson πρό τινων ετών.

Ως άποτελεσμα των πειραμάτων του, επί εἰζήκοντα περίπου βρεφῶν, παρετήρησεν, «ότι εις εκάστην περίπτωση, εκτός δύο μόνοι, εξαίρεσεων, τό βρέφος ή δύνατο να κρεμασθῆ από μικράς ράβδου, διαμέτρου τριῶν τετάρτων δακτύλου, διά των χειρῶν του, ως ακροβάτης από οριζοντίας ράβδου και υποβαστάζω τό όλον βάρος του σώματός του επί δέκα δευτερόλεπτα τουλάχιστον. Εἰς δώδεκα περιπτώσεις παιδίων, ήλικίας μίας ώρας, ήμισυ λεπτόν παρήλθε πριν ή χαλαρωθῆ τό σφίγγιμον και εις τρεῖς ή τέσσαρα, σχεδόν λεπτόν.» Επειδή δέ ή δύναμις αυξάνει, προχωρούσης της ήλικίας πέραν δύο ή τριῶν εβδομάδων, βρέ-

φος εις την τελευταίαν ήλικίαν εκρεμάσθη «επί δύο πρώτα λεπτά και τριάκοντα τέσσαρα δεύτερα.»

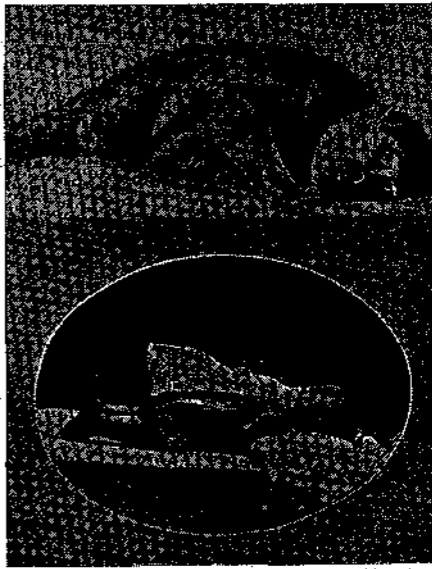
Εδοκίμασα τό πείραμα τοῦτο εις βρέφος πριν δυνηθῆ να περιπατήσῃ — ήτο περίπου δώδεκα μηνῶν — και τῷ έδωσα σχαλίον διά να κρεμασθῆ εις αυτό. Εἴτε τέλεσε τοῦτο προθύμως, ώστε ήτο έντελῶς φυσική εργασία. Εὐθύς άμα συνέλαβε σφιγκτῶς τό σχαλίον, εκίνει και έσῆκωνε τους πόδας του, ως διά ν' αρπάξη κορμόν δένδρου. Οὕτως έδειξεν, ότι όχι μόνον εκληρονόμησε τά ένστικτα πιθηκοειδῶν του προπατόρων, οἱτινες έζων επί των δένδρων, αλλά και ότι διετήρει την δύναμιν να εκτελή, οτι τῷ υπηγόρευον τά ένστικτα ταῦτα. Ούδαμῶς όμως δέν δεικνύονται σαφέστερον τά ένστικτα της επί των δένδρων ζωῆς ή εις την επιθυμίαν των νηπίων και παιδίων προς αναρρίχησην. Νομίζει τις, οτι ταῦτα άποστρέφονται ιδιαίτέρως την επί του εδάφους διαμονήν φαίνονται να ώθῶνται υπό τινος επιθυμίας του ν' ανέλθωσιν αναρριχώμενα κάπου. Τό βρέφος κατά τας πρώτας αυτού δοκιμάς προσπαθεῖ ν' αναβῆ υπεράνω της μητέρος του, άφ' ου πρότερον την όνυχίστη, καθώς αυτη τό βατάζει ή αναρριχάται επί του λίκνου του ή επί σκαμνίου ή επί του άλιξιπύρου της εστίας. Δοθείσης εύκαιρίας, αναπτύσσει τελείαν μανίαν διά ν' αναβῆ κλίμακα, την όποιαν άνέρχεται φωνάζων μεγάλως εκ χαρᾶς.

Αἱ πτώσεις και οι συχνοί μωλωπισμοί δέν έπηρεάζουσιν οὐδῶς τό προς αναρρίχησην ένστικτον του παιδίου και αληθῶς δέν τῷ μέλλει τόσον δι' αυτές, όσον διά την υπό της φιλοστόργου μητέρος του άπαγόμευσιν των αναρριχητικῶν του πράξεων. Ένίστε πίπτει ολισθαίνον καθ' όλον τό μήκος της κλίμακος και εἴτα εξαπλώνεται κάτω ολόλοζον, ούχι τόσον πολύ, ίσως επειδή εκτύπησεν, όσον διά τό άπροσδόκητον της καταστροφῆς, με αισθημα άποδοκιμασίας, ίσως, διά την σκαλιότητά του. Άλλ' άφου τελειώσῃ τό επεισόδιον τοῦτο, έντός τετάρτου της ώρας έφορμᾶ εκ νέου μετά θάρρους προς την κλίμακα, χωρίς να τον φοβίσῃ καθόλου τό τελευταίον του δυστύχημα. Ένστικτον, όπερ κατέχει τόσον επίμονως, δέν δύναται να θεωρηθῆ ως τι τυχηρόν.

Αἱ μητέρες, δυστυχῶς, δέν έχουσι πάντοτε άρκητήν επιστημονικήν άταραξίαν διά να παρακολουθῶσι παιδίον, όπερ αναρριχάται κλίμακα και κινδυνεύει να πέσῃ ανά πᾶσαν στιγμήν οὔτω δέ συνεπιθῆζουσι να βραχύνωσι τά πειράματα ταῦτα.

Τό προς αναρρίχησην τοῦτο ένστικτον διαρκεῖ εις τον βραδύτερον βίον. Μικρά παιδία και κοράσια προσέτι κρέπει ν' αναρριχῶνται. Η κλίμαξ εἶνε τότε πολύ μικρά διά τας δοκιμάς των, άλλ' αι χιγκλίδες της κλίμακος μένουσι, και πρέπει να τας αναβαίνωσιν αναρριχώμενα από τό έξω μέρος τούτων και κρεμώμενα από διάφορα σημεία, τά όποια συντελοῦσιν εις την εκγύμνασιν των βραχιόνων.

Η κλίσις προς την γυμναστικήν των βραχιόνων παρατηρεῖται πολύ εις τά παιδία, άτινα συνεχῶς γυμνάζονται και έπρεπε να δίδωμεν μεγαλειότεραν προσοχήν και σημασίαν εις την γυμναστικήν, καθότι εἶνε λίαν ωφέλιμος διά την διαπτολήν του στήθους εις τά αναπτυσσόμενα παιδία. Την σήμερον ή τοιαύτη άσκησης, καθώς εκτελεῖται, βοηθεῖ την ανάπτυξιν των ποδῶν μόνον ενῶ ή εργασία του σχολείου βοηθεῖ την ανάπτυξιν των συνεσταλμένων στήθων και κυρτών ράχων—πρό πάντων εις τας κόρας. Τά παιδία εἶνε επί μάλλον εύτυχη δέν ένοχλοῦνται μετ' τά πάντοτε υπερβολικά διδακτικά μαθήματα της οἰκίας και της διαγωγῆς. Διατηροῦσιν οτι ο Δαρβίνος υπέδειξεν ως πιθηκοειδή εἶν — την επί των δένδρων δηλαδή αναρρίχησην—και δύναται να έντροφῶσιν εις τοῦτο. Και τά κοράσια διατηροῦσι την εἶν ταύτην, αλλά δέν δύναται να έντροφῶσιν εν

Περίεργοι καταπηκτικοί στάσεις πιθήκων και παιδῶν, εμφαίνουσαι την όμοιότητα των θέσεων, ως άμφότεροι λαμβάνουσαι, όταν κοιμῶνται. Νομίζει τις ότι εἶνε άδελφοί.

αυτῆ, κυρίως ένεκα του μωροῦ τρόπου, καθ' όν ένδύονται. Εάν τις σκεφθῆ πόσον σπουδαία λεία θῆζήτον εις πειναλέον πιθηκον κλάδος με καρπούς ή φωλεά ώων, τότε θα έννοήσῃ πῶς τό κληρονομηθέν ένστικτον προς αναρρίχησην δύναται να ήναι τόσον ίσχυρόν εις τά ανθρώπινα βρέφη.

Δυνάμεθα, όμως, να παρατηρήσωμεν, ότι άλλαι παιδαριώδεις πράξεις έχουσι την άρχήν των εις τό προπατορικόν ένστικτον προς άπόκτησιν τροφῆς. Οὕτω τά μικρά παιδία έχουσι λίαν καταστρεπτικήν εἶν—τοῦ να συλλέγωσι πάν πράγμα χαλαρόν, οἰονδήποτε τεμάχιον χαρτου, παραδείγματος χάριν, ή οἰονδήποτε μέρος πράγματος, όπερ εἶνε ημι-αποκεκολλημμένον, διά να τό σχίσωσι, ως εάν ήθελον να ίδωσι τί ήτον υποκάτω. Η εἶς αυτη εἶνε τό λείψανον ένστικτου προς άπόκτησιν τροφῆς εκ μέρους των προπαντόρων των, οἱτινες έπραττον οὕτως, όταν ανεξήτου έντομα.

Αἱ υπό τας χαράδρας, τους λίθους, ή αι υπό τά ελαφρῶς απεσπασμένα τεμάχια φλοιού θέσεις, θα ήσαν ακριβῶς αι προς αναζητήσιν των τροφῶν κατάλληλοι. «Οι πιθηκοί ανατρέπουσι πᾶσαν ράβδον και λίθον αναζητούντες έντομα, σκορπιούς, ή κοχλίας, τους όποιους συλλαμβάνουσι και τρώγουσι». Δέν είναι και τοῦτο παράδοξον; Άργαῖος δέ συγγραφεύς εις τινα παράξενον διήγησιν του λέγει, ότι οὔτοι ανατρέπουσι τους λίθους «μόνον και μόνον χάριν των σκαλήκων, οἱτινες κείνται υποκάτω, εἶδος τροφῆς, την όποιαν υπερβολικῶς αγαπῶσι. Νοστιμεύονται δέ πολύ και τους μύρομηκας.»

Τοῦτο αναφέρεται εις τά Ζώοντα Ζῶα του Κόσμου, και εἶνε αξιολογα να τά αναγνώσῃ τις.

Ο αυτός συγγραφεύς εξακολουθεῖ, λέγων: «Εἶνε επιβλαβεῖς εις τους καρπούς και δη εις τά μήλα, καταστρέφουσιν ολοκλήρους άγρούς και κήπους, εάν δέν τους προσέξωσι». Με τοῦτο δύναται καλῶς να παραβληθῶσι τά άρπακτικά ένστικτα των μικρῶν παιδίων, τά όποια αρχίζουσιν όμοῦ με τας επιδρομάς του βρέφους εις την παρά την εστίαν άνδρακοθήκην διά

νά δοκιμάση τὰς ἐδωδίκους ιδιότητας τοῦ ἄνθρακος, καὶ ἐξακολουθοῦσι κατὰ τὰ μετέπειτα ἔτη τὴν ἐνστικτον σχεδὸν ὄθησιν πρὸς κλοπὴν, ἰδίως ὅταν πρόκηται περὶ καρποῦ.

«Πρέπει νὰ τὸ φάγω, ἄμα τὸ ἴδω», ἔλεγε θρηνηδῶς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπέπληξαν διὰ τὴν εἰς τοὺς καρποὺς κατάχρησιν. Ὅχι μόνον ὁ ὄριμος καρπός, ἀλλὰ καὶ ὁ σκληρὸς, ἄωρος, ζεινὸς καρπός, φαίνεται, ὅτι παρέχει ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸν ἴδιον πειρασμόν.

Ἡ κλοπὴ βεβαίως ἀναφέρεται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἕκαστον ζῶον ἐπρεπε νὰ βασίζηται ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του προσπαθειῶν ὡς πρὸς τὴν τροφήν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐλάβανε, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ εὐκολωτέρα μέθοδος ἦτο νὰ ἰδιοποιηθῆι τις ἄνευ ἐξετάσεως, ὅτι δὴποτε θὰ διήρχετο ἐνώπιόν του. Ἡ εὐθυμία διὰ σκληρῶν καὶ ἄωρον καρπῶν δεικνύει ἀνάγκην, ἥτις θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωὴν τῶν πιθηκοειδῶν ζῴων ἐν καιροῖς ἐλλείψεως τροφῆς καὶ διὰ τοῦτο πᾶν πρᾶγμα ἔχον τὸ σχῆμα καρποῦ, ἀδιάφορον τὶ θὰ ἦτο, θὰ τὸ ἐλάμβανον μετὰ χαρᾶς ὡς τροφήν τὰ βρέφη τῆς σήμερον.

Δυνάμει ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ἕτερον χαρακτηριστικόν, ὅτι τὰ παιδιά εὐχαριστοῦνται νὰ κρύπτωσι καρποὺς, καὶ ὅτι χαίρουσιν, ἐάν κατὰ τύχην, ἀνακαλύψωσι τοὺς κεκρυμμένους καρποὺς ἄλλου παιδίου. Μήτηρ τις μ' ἐβεβαίωσε, ὅτι τὰ παιδιά κρύπτουσι καρποὺς ἢ κάρμα ὡς ἰδιαιτέραν παρακαταθήκην προσέτι ἢ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ λαμβάνωσι καρποὺς ἢ φαγητὸν καὶ νὰ τὰ τρώωσιν, ὅταν κατακλιθῶσι, πρέπει πολλὴ νὰ σημειωθῆι.

Ἐς ἐπανελάθωμεν πάλιν εἰς τὰς ἔξεις τῆς ἐπὶ τῶν δένδρων ζωῆς, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὰ παιδιά. Εἶναι πολὺ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι αἱ τροφαὶ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ὅταν πρόκηται νὰ ἀρχίσῃ τοὺς πρώτους βηματισμοὺς τὸ νήπιον, ἐπέμενον ἕνεκα παλαιᾶς συνήθειας, ὅπως τὸ βρέφος κάμει τὰ πρῶτα του βήματα πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρὸς τὰ κάτω, ἄλλως βεβαίως δὲν θὰ προκόψῃ. Οὕτω δυνάμει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ τροφὸς λαμβάνει τὸ βρέφος κατὰ τὰ πρῶτα του βήματα καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὑπερφῶν, ἐπὶ τινι προφάσει. Ἐάν ὁμως, τὸ ὑπερφῶν δὲν εἶνε κατάλληλον πρὸς τοῦτο, τότε ἡ τροφὸς σχηματίζει ἐκ τοῦ προχείρου σειρὰν βαθμίδων μετὰ τὰ κιβώτια καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς καὶ ἀναβαίνει ταῦτα κρατοῦσα τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τότε ἡ μέλλουσα ἐπιτυχία τοῦ βρέφους εἶνε ἐξησφαλισμένη—τοῦλάχιστον ἔκαμεν ὅτι ἠδύνατο περισσότερον δι' αὐτό.

Τώρα οἱ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ πιστεύοντες, θὰ μᾶς ἔλεγον ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπλῶς ζήτημα συμπαθητικῆς μαγείας, ἥτις ἐξεκονίζει ὅτι ἐπιθυμεῖτε, μετὰ τὴν παρατήρησιν ὁμως, ὅτι ἡ τοιαύτη πράξις βοηθεῖ τὴν πραγματοποίησιν. Ἐντελῶς οὕτως! Καὶ ὁμως ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ μαγεία πρέπει νὰ ἐπήγαγεν ἐκ τινος βεβαιώσεως περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον ἀληθοῦς. Ἐάν αἱ μητέρες τῶν πιθήκων ἔβλεπον, ὅτι τὰ τέκνα των, τὰ ἑποῖα δὲν εἶχον ἀρκετὴν ἀρπакτικὴν δύναμιν διὰ ν' ἀνέλθωσι τὰ δένδρα, ἐπιτιπον κάτω ἀπὸ τὰς κορυφὰς αὐτῶν, θὰ προέλεγον, ἕνεκα τῆς μακρᾶς τῶν πείρας, ὅτι τὰ μικρά, αἵτινα κατῆλθον ἀντὶ ν' ἀναβῶσι, οὐδέποτε θὰ προέκοπον ἐν τῷ βίῳ των.

Ἐτερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσεις μετὰ τροφῆς καὶ παιδιά καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἰδιαιτέρως νὰ ἐνθυμίζῃ τὴν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων ζωὴν, εἶνε ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ βρέφη ἀποκοιμῶνται κινούμενα εἰς τὰς ἀγκάλας ἢ εἰς τὸ λίκνον. Δὲν εἶνε τοῦτο κληρονομία ἀπὸ προπάτορας, οἵτινες κατέκοντο τὰ δένδρα, τοῦ κινήματος ὄντος ἀπεικόνισμα τῆς τῆδε κάκεισε κινήσεως τῶν κλάδων, ἥτις θὰ ἦτο

ἡ μόνη φυσικὴ συντροφία τοῦ ὕπνου εἰς τοὺς κατοικοῦς τῶν δασῶν;

Κατὰ τὰς πρώτας πρὸς βηματισμὸν δοκιμὰς των, τὰ βρέφη προσλαμβάνουσι τὴν στάσιν τετραπόδου ζῴου, ἥτις θὰ ἦτο βεβαίως τὸ κανονικὸν βᾶδισμα τῶν πιθήκων καὶ μακρᾶς σειρᾶς τῶν προκατόχων των. Τὸ βᾶδισμα βεβαίως τοῦτο σπανίως ἀπαντᾷται εἰς τὰ τέκνα τῶν πεπολιτισμένων γονέων, ἀλλ' ὁμως εἶνε στάσις, τὴν ὁποῖαν πολλάκις προσλαμβάνουσι τὰ βρέφη τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς. Τὰ τέκνα τῶν πεπολιτισμένων γονέων συχνότερον προσλαμβάνουσι εἶδος ἐκπεφύλισμένης στάσεως τῶν τετραπόδων, γνωστῆς, ὡς ἔβρησις.

Ἡ ἀνικανότης των πρὸς κατανίχησιν τῆς ἀληθοῦς ταύτης μεθόδου τῶν τετραπόδων ὀφείλεται ἴσως εἰς τὸ ὑπερβολικὸν σπαργάνωμα καὶ τὰς ὑπερβολικὰς θωπείας.

Διατὶ ὁμως τὰ παιδιά νὰ προσλαμβάνωσι πᾶν εἶδος στάσεως τῶν τετραπόδων, ἀφοῦ βλέπουσιν, ὅτι οἱ γονεῖς των μεταχειρίζονται μόνον τοὺς δύο πόδας; Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ἡ θεωρία τῆς Μεταμορφώσεως. Τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπέκτησε τὴν ἰκανότητα τοῦ βαδίζειν ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν, συγκριτικῶς ὁμιλοῦντες, μόνον λίαν ἐσχάτως. Τῷ ὄντι, τὸ βρέφος πρέπει ν' ἀποκτήσῃ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ βαδίζειν, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν μεταδίδει ἐντελῶς τὴν ἰκανότητα ταύτην εἰς τὰ τέκνα του, τὸ μόνον δὲ, ὅπερ τοῖς μεταδίδει εἶνε ἡ ἰκανότης μόνον τοῦ μεταβάλλεσθαι ἀπὸ τετραπόδα εἰς δίποδα μετὰ τῆς ἡλικίας τοῦ ἐνός καὶ δύο ἐτῶν. Ὁ λόγος τοῦτου εἶνε, ὅτι οἱ τοῦ ἀνθρώπου πρόπατορες συνέθιζον νὰ περιπατῶσιν ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν των καὶ ἡ ἰκανότης τὴν ὁποῖαν οὗτοι ἐπὶ μακρὸν ἀπέκτησαν εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ βαδίζειν, εἶνε ἀκόμη μέρος τῆς κληρονομίας τοῦ ἀνθρώπου—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται κατὰ τὰς νεαρὰς βαθμίδας τῶν τέκνων του, ὁμοῦ μετὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ, ἀποκτώμενα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Εἰς λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ βρέφος δὲν περιπατεῖ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, εἶνε ὅτι τὰ μέλη ἐκεῖνα δὲν εἶνε προσηρμοσμένα καταλλήλως πρὸς τοῦτο. Ὁ κληρονομηθεὶς χαρακτήρ τῶν τετραπόδων εἶνε λίαν ἰσχυρὸς, τὰ δὲ μέλη πρέπει νὰ ὑποστῶσι βηματικῶν μεταβολῶν. ἀκριβῶς ὡς τὸ πρόσωπον. Ἡ μεγάλη τῶρα διαφορὰ μετὰ τὸν τετραπόδου καὶ δίποδου—ὡς ὁ ἄνθρωπος—εἶνε αὕτη εἰς τὸν πρῶτον ὁ κορμὸς εἶνε πλέον ἢ ἦτον ὀριζόντιος, τοποθετημένος κατ' ὄρθας περιπυ γωνίας εἰς τὰ ὀπίσθια μέλη εἰς τὸν τελευταῖον ὁ κορμὸς εἶνε κάθετος, καὶ ἐν εὐθείᾳ μετὰ τὰ ὀπίσθια μέλη.

Ὅταν τετράπουρον ζῶον ὡς ὁ πίθηκος ἢ ἡ γαλῆ προσπαθῆ νὰ σταθῆ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του μελῶν, δὲν ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν εἰς τὰς ἀρθρώσεις διὰ νὰ δυναθῆ νὰ θέσῃ τὸν κορμὸν του ἐν εὐθείᾳ μετὰ τοὺς πόδας του, καὶ δὲν δύναται νὰ ἔκτεινῃ κατ' εὐθείαν τὰ γόνατά του, εἶνε κεκλιμένα.

Ὁ ἀκριβὴς ἀνατόμος ἴσως ἐναντιωθῆ εἰς τὴν παραβολὴν τῶν στάσεων ταύτων τοῦ παιδίου καὶ τοῦ πιθήκου. Ὅτι ὑπέδεικνε καὶ μάλιστα λίαν ὀρθῶς, ὅτι τὸ βρέφος ἵσταται μετὰ τὰς πτέρνας του εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ὁ πίθηξ ἢ ἡ γαλῆ ἵσταται ἀληθῶς ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν των μετὰ τὰς πτέρνας των (ἰγνύς των) πολλὴ μακρὰν τοῦ ἔδαφους.

Πίθηκος ἢ γαλῆ μετὰ τὰς πτέρνας των εἰς τὸ ἔδαφος δὲν δύναται νὰ ἐκτεινῶσι κατ' εὐθείαν τὰ γόνατά των οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Τὸ βρέφος διήλθε πέραν τῆς βαθμίδος ταύτης καὶ τελειοποιεῖται περισσότερον, καθ' ὅσον μεγαλύνει.

Τὰ γόνατα τότε γίνονται μᾶλλον εὐθεῖα, ἀλλὰ τὸ σῶμα σχηματίζει ἀκόμη γωνίαν μετὰ τοὺς πόδας. Περαιτέρω βελτίωσις δεικνύεται, ὅταν τὸ βρέφος μεγαλῶνῃ περισσότερον ἀληθῶς, καὶ τέλος μετὰ πολὺν κόπον

καὶ πολλὰς πτώσεις τὸ βρέφος ἐκτελεῖ τὸ ἀληθὲς βᾶδισμα τῶν δικόδων, καὶ δύναται νὰ σταθῆ ἐπὶ τῶν ἄκρων.

Αἱ διαφοραὶ αὗται βαθμίδες, αἵτινες παρατηροῦνται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδίων, δεικνύουσι πᾶς τὸ ἀνθρώπινον ὄν εἶναι διέληθ βαθμιαίως ἀπὸ τετραπόδου εἰς δίπονον καὶ διασαφηνίζουσι τὰς μεταβολὰς, διὰ τῶν ὁποίων διήλθον οἱ προπάτορες τοῦ ἀνθρώπινου γένους, οἵτινες μετὰ πάροδον πολλῶν γενεῶν, βαθμιαίως ἀνεπτύσσοντο ἀπὸ πιθήκους εἰς ἀνθρώπους, ἐκάστης γενεᾶς τελειοποιουμένης περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ περιπατεῖν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἀκολουθῶς δεικνύουσι τὴν ἰκανότητα ταύτην βελτιοῦν εἰς τὸν βίον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐσυνείθισε τόσον πολλὴ νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν, ὥστε ὀλίγον σκέπτεται πόση μυϊκὴ καὶ νευρικὴ δύναμις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἵσταται οὕτως ἐπὶ τῶν ἄκρων—ἐκτός ἐάν ἰδιαιτέραι περιστάσεις ἐλκύσωσι τὴν προσοχὴν του εἰς τοῦτο. Τότε αἰσθάνεται τὴν ὀρμέφουτον ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ τετραποδικὸν βᾶδισμα τῶν προγόνων του.

Οἱ κλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἐδοκίμασαν τοῦτο, ὅταν προσεπάθησαν νὰ περιπατήσωσιν ἐπὶ στενῆς σανίδος ἢ νὰ διέλθωσι πέραν δυσκόλου πετρώδους ἀτραποῦ. Ὁ Richard Kearton καλῶς περιγράφει τὸ αἰσθημα τοῦτο εἰς τὸ βιβλίον του, «With Nature and a Camera»: «Ἐνῶ ἀνεβοκατέβαινον ἀναρριχώμενος τινὰ τῶν γιγαντιαίων προπυργίων τοῦ Hirta, ἐνεθυμήθην πολλὰκις ζωηρῶς τοὺς φοβεροὺς ἐπιβάτας, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον ὅταν ἤμην παιδίον καὶ ὅτι καὶ ἂν ἔκαμον, δὲν ἠδύναμην νὰ κρατήσω ὀρθίαν στάσιν εἰς τι τῶν πλέον τρομακτικῶν μερῶν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἠδύναμην νὰ πατήσω ἀσφαλῶς. Τὸ γεγονός τοῦτο δύναται νὰ μελετηθῆ ὑπὸ τινος ὀπαδοῦ τῆς θεωρίας τῆς Μεταμορφώσεως, ὡς ἐνδιαφέρων παράδειγμα αὐτομάτου ἐπιτροφῆς εἰς παλαιὰν τινα προπαιδικὴν μέθοδον τοῦ περιπατεῖν. Ὅπως δὴποτε δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἠσθάνθην ἐμαυτὸν πολὺ ἀσφαλέτερον ἐν τῇ τετραπόδῳ ταύτῃ στάσει».

Ἄλλῃ ἔξις τῶν μικρῶν παιδίων κατ' ἀξιόλογον τρόπον ἐπιβεβαίωσι τὴν ἰδέαν τῆς καταγωγῆς μας ἀπὸ τετραποδικῶν προγόνων· ὅταν δὲν τὰ ἔχωσι τεχνητικῶς φουσκωμένα μετὰ ἐνδύματα, πηγαίνουσι νὰ κοιμηθῶσι ἐξαπλωθέντα ἐπὶ τοῦ στομάχου των, μετὰ τὰ μέλη των συνσταλλόμενα ὑποκάτω τοῦ σώματός των. Ἡ στάσις αὕτη, ἥτις εἶνε κοινὴ εἰς τὰ παιδιά καὶ παρατηρεῖται καὶ εἰς ἐφήβους, εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν προσλαμβάνουσι τὰ τετράποδα ζῴα, ὅταν κοιμῶνται.

Ἡ στάσις αὕτη τῶν κοιμωμένων παιδίων πρέπει νὰ δώσῃ εἰς τὰς μητέρας μᾶθημα μεγάλης πρακτικῆς σπουδαιότητος, διδάσκουσα αὐτὰς πόσον ἀναγκαῖον εἶναι νὰ μάθωσι καλῶς τὴν παρελθούσαν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἡ λίαν ζηλότυπος μήτηρ, ὅταν τὸ παιδίον τῆς προσλάβῃ τὴν στάσιν ταύτην καὶ κοιμᾷται βαθεῖα καὶ λίαν εὐχαρίστως, θὰ ὀρμήσῃ, καθὼς παρετήρησε ὁ ἴδιος, φωνάζουσα διὰ τὴν λίαν βλαβερὰν ταύτην στάσιν τοῦ παιδίου καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἐξυπνήσῃ διὰ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς ράχειός του.

Ἡ μήτηρ κρίνει τὸ παιδίον καθ' αὐτὴν. Δὲν γνωρίζει, ὅτι τοῦτο πράττει συμφώνως πρὸς τὰ ἐμφυτὰ του ἐνστικτά. Δὲν σκέπτεται, ὅτι τοῦτο ἐκληρονομῆσε τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ κοιμᾶσθαι ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς προπατόρων. Διὰ τοῦτο πολλὰι μητέρες δυσανασχετοῦσιν, ὅταν ὁ ὕπνος των ταράσσεται ἀπὸ τῆς φωνῆς ἀνησυχίου βρέφους. Ἐλπίζουσι, ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο θὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῆ, καὶ συγχίζονται μετ' αὐτό, διότι δὲν ἐκοιμήθη, ἐνῶ τὸ σφάλμα εἶνε ἰδικόν των.

Ἡ μήτηρ θὰ ἀπέφυγε πολὺ ἐκ τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης, ἐάν ἐτήρει τοὺς ἐξῆς κανόνας. «Βάλλετε τὸ παιδίον νὰ κοιμᾷται ἐπὶ τοῦ στομάχου του, ὡς αἱ γυναῖκες τῶν Αἰθιοπῶν βάλλουσι τὰ ἰδικὰ των. Θέσατε ἐπ' αὐτοῦ μόνον βραχὺν καὶ λίαν εὐρύχωρον νυκτικὸν χιτῶνα, ὅστις εἰς εἶνε ἐκ φανέλλας. Σκεπάσατε αὐτὸ μετὰ ἐλαφρὸν ἐφαπλωμα, ἐκτός ὅταν εἶνε πολὺ ψυχρὸς καιρὸς, μὴ ἀνησυχεῖτε, ἐάν τὸ βρέφος τὸ ἀπορρίπτῃ, διότι τὸ παιδίον γνωρίζει καλλίτερον ὄλων. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι τὰ ἐνστικτά του κατ' αἰ συνήθειαι του δὲν εἶναι αἱ αὐταὶ μετὰ ἐκείνας τοῦ ἐφήβου—αὐταὶ εἶνε ἡ κληρονομία του ἀπὸ μεμακρυσμένου παρελθόντος. Παραβάλλετε τοὺς τρόπους καὶ τὰς πράξεις τοῦ βρέφους εἰς τὸν θάλαμον τῆς τροφῆς μετὰ τοὺς τῶν πιθήκων εἰς οἰκονομικὸν Ζωολογικὸν κήπον. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης παραβολῆς θὰ ὠφελήσῃ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸ βρέφος. Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τοῦ S. Buehman

Ἡλίας Δ. Σαλταφίρας

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΕΛΓΙΝΟΣ ΕΡΓΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Τὸ γεγονός, ὅτι ἔξένοι ἐμιμήθησαν τὴν πράξιν τοῦ Ἐλγίνου ἔρχεται ν' ἀναιρέσῃ ἐπικαίρως τὴν ἀδικον μομφὴν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ νὰ φανερώσῃ τοὺς ἀληθεῖς καὶ κατὰ φύσιν βανδάλους. Ὁ εὐγενὴς Γαλάτης, ἐμπνεόμενος ὑπὸ ἀκροῦ φιλελληνισμοῦ καὶ ἀκρας εὐβλαβείας πρὸς τὰ κειμήλια τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἐπλανήθη ἐπὶ τοσοῦτον ἀπὸ τινων τυχαίων συμβεβηκότων, ὥστε ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰ καθολικὸν χαρακτήρα. Δὲν θέλομεν νὰ ἐλέγξωμεν τὴν βάνειν τοῦ κατηγορητηρίου, τὸ ὁποῖον ἀπήυθυνεν ἐν Δελφοῖς ὁ κ. Ὁμόλλ κατὰ τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν. Χάριν ὁμως τῆς ἀληθείας, ὀφείλομεν ἤδη νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἂν ἐνίστε οἱ κατηγορηθέντες Ἕλληνας ἀγρόται δὲν διεφύλαξαν ἐξ ἀγνοίας, ὡς ἱερὰν παρακατηθήκην, κλάσματα ἐκ τοῦ ἀρχαίου καλλιτεχνικοῦ μεγαλείου, κατεφθαρμένα τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ χρόνου, οὐδέποτε συντελέσαν ἀμέσως καὶ εἰς τὴν φθορὰν τούτων. Δὲν ὑπάρχει παράδειγμα, ὅτι Ἕλληνας διέπραξε ποτε ἔργον βανδαλίου. Ἐν τῇ ψυχῇ ἐκάστου ὑπάρχει ἢ ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος. Καὶ θεωρεῖ, ὡς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον πλαστικὸν κόσμον, ὅστις ἐγένετο ὁ ἀπροσπέλαστος τύπος τῶν νεωτέρων, ὅλα τὰ ἀπαράμιλλα ἐκεῖνα καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα ἐσμίλευσεν ἢ ὑπερφύσῃ ἀντίληψις τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους.

Ἐάν δὲ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, ἐγείροντες ἱερόσυλον χεῖρα ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ τούτου κόσμου· ἐάν εὐρίσκωνται ἄνθρωποι φθειρόντες καὶ συντρίβοντες χάριν τοῦ κέρδους ἢ τῆς ἐπιδειξεως, ὅτι ἀπεικονίζει καὶ καταγλαίει τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, ἀναζητή-

σατε αυτούς εκτός των Ἑλλήνων. Καί χαρακτηρίσατε αὐτούς, ὅπως θέλετε. Ἄρκει μόνον νὰ μὴ καλέσητε τούτους βανδάλους. Διότι ἡ πράξις τῶν πεπολιτισμένων τούτων δὲν ἐπιδέχεται χαρακτηρισμὸν ἐν τῇ ἐνοχῇ. Δὲν ὑπάρχει λέξις ἀποχρῶσα, ὅπως ἐκφράση τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλουσι νὰ θεάσωνται καὶ λατρεύσωσι τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα τοῦ καλοῦ, ἀνέρχονται τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπως διαπράξωσιν ἔργον ἐναγέστερον τοῦ Ἀλαρίχου.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ χαρακτηριζόμενοι ἐπεικῶς ὡς βάνδαλοι καὶ οὐχὶ οἱ ἀπλοῖκοι χωρικοί, οἱ ὅποιοι, ἀπὸ ἀγνοίας πάντοτε, ἐγκαταλείπουσιν εἰς τὴν φθορὰν ἓνα σπόνδυλον ἢ ἐν κινόνκρανον. Ἄντὶ δὲ νὰ αἰτιῶνται ἡμῶν ἀναιτιῶς, ἀλλ' ἀπὸ ἀγαθῆς προαιρέσεως, δικαιοῦτερον θὰ ἦτο, ἐὰν ἠγωνίζοντο, ἐκ πνεύματος δικαιοσύνης, ἐν πάσῃ περιστάσει, νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἡμᾶς ὅ,τι ἐκλάπη ἢ ἐσφετερίσθη διὰ τῆς βίας. Ὁρθῶς εἶπεν ὁ κ. Σωμιά, ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον, ὅπερ κατέστρεψαν οἱ εἰσβαλόντες Γαλάται, ἢ Γαλλία ἀνεγείρει, ἐπιτελοῦσα ἔργον Δικαιοσύνης! Ἄλλ' εἶνε ὡσαύτως ἔργον δικαιοσύνης ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλος ὁ ἀρπαγείας πλαστικός κόσμος τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Ἐρεχθίου καὶ τῆς Ἀπτέρου Νίκης ὑπὸ τοῦ Ἑλγίνου. Εἶνε ἔργον δικαιοσύνης ν' ἀποδοθῇ ὅ,τι ἀφῆρέθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Εἶνε ἔργον δικαιοσύνης, ἢ ὅποια ἀνεγνωρίσθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τοῦ Πολυβίου μέχρι τῶν νεωτέρων συγγραφέων τοῦ κοινῆ δικαίου τῶν ἐθνῶν. Ὅταν, τῇ προτάσει τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας, τοῦ λόρδου Κάμπεραγ, ἀνεγνωρίσασιν αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις, κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1815, τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, ἀπέδωκε τοῦτο εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν Φλωρεντίαν, τὴν Ἑνετίαν καὶ τὸ Ἀμοτελόδαμον ὄλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, τὰ ὅποια ἀφῆρεσεν ὁ Ναπολέων, ὡς τρόπαια νίκης. Ἐὰν δὲ, ἡ δικαιοσύνη ἐφαρμόζεται ἢ αὐτὴ εἰς πάντα τὰ ἔθνη, διατί, στηλιτεύοντες τὴν νέαν ἐπιχειρηθεῖσαν οὐλήσιν τοῦ πλαστικοῦ κόσμου τῆς Ἀκροπόλεως, νὰ μὴ ζητῶμεν τὴν ἀπόδοσιν ὄλων τῶν κλαπέντων καλλιτεχνημάτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ ἐνδοξότερον καὶ τὸ τιμιώτερον κόσμημα τοῦ ἔθνους ἡμῶν;

Αὐγουστος Ζωγράφος

ΣΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΝΟΙΞΙ

*Ἄνοιξι ὀλόχαρη παρτοῦ ἀνθίζει,
Τῇ γῆ μὲ χόρτα, μ' ἀρθοὺς στολίξει,
Δροσοῦλες ραίρει τῇ χαρυνγῇ
Ἐδῶ τέρρακι μὲ πόνο κλαίρει
Ἐκεῖ πουλάκια γ' ἀγάπη λείρει
Κι' ἡ ἀνεμῶν γέρονι στῆ γῆ.*

*Φύγατ τὰ σόννερα, λυῶσατ τὰ χιόρτα
Τὰ μαῦρα φθίσατε χελιδόρτα
Παρτοῦ ἡ ἀνοιξι μοσχοβολᾷ
Δὲν βόγγει ὁ ἀνεμος, τὰ δένδρα ἀρθοῦνε
Ψηλὰ τὰ στέρια λαμποκοποῦνε
Τὰ ὄδα ἀνοίγουν δειλά, δειλά.*

*Στὸ κῦμα ἀπλόθηκε γλυκεῖα γαλήνη,
Χρυσὸς ἀχτίδες ὁ ἥλιος χόρει,
Σ' ὄλη τὴν πλάση καὶ τὴν φιλεῖ
Περᾶ τὰ γέρι γλυκὸ, δροσάτο
Κι' ἓνα τραγοῦδι καυμὸ γεμάτο
Παρτοῦ ἀκοῦεται ῥ' ἀντιλαλή.*

*«Χαρὰ σ' ἐκείνοτε πῶχει ζῆση
«Κι' ἡ μοῖρα τοῦ γραψὲ τὰ κερδίση,
«Ὅτι κ' ἀρ πόθησε σ' αὐτὴ τῇ γῆ.
«Κι' ἀλλοὶ 'ς ἐκείνοτε π' ὄννωσε ἀλήθεια
«Τῆς γῆς τὸ ψέμμα, κ' ἔχει 'ς τὰ στήθεα
«Τοῦ πόου ἀγ' ἀτρέπτη βαθεῖα πληγῆ.*

Σάμος. Ἐλένη Σβορώνου

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΜΟΥ

Σὲ ἱστορία διάβασα
τοῦ ἔρωτα τὸν πόνο.
καὶ ἀπαθῶς ἠρώτησα.
Μὰ, ὅποιος ἀγαπᾷ πονεῖ;

Καὶ ὅσοι μ' ἀπεκρίθησαν.
Εἰς τὸ ἐρώτημά σου.
μὴ συμβουλεύεσαι ἐμᾶς
ἐρώτᾷ τὴν καρδιά σου.

Πέρσαι, καλοκαιριάτικη βραδιά
σὲ μᾶς κιθάρας τόνο
γλυκὸ τραγοῦδι ἤκουσα
γιά τῆς καρδιάς τὸν πόνο

Καὶ τότες ἐθυμήθηκα
κι' ἐρώτησα γιά χάλη,
μιά μαυρομάτα μ' ἀκουσε
μὲ μιά ματιά μὲ σφάζει.

Σὰν νὰ 'ταν βέλλος ἡ ματιά
τρυπάει τὴν καρδιά μου,
καὶ μέγει πάντα ἢ σαπητὰ
βαθεῖα στὰ σωθικά μου.

Σὲ ἕνα μέρη ἔφυγα
δὲν πέρασ' ἢ πληγῇ
ἢ μαυρομάτα μ' ἔμαθε
Πῶς, Ὅποιος ἀγαπᾷ πονεῖ.

Rotterdam 24 Ἀπριλίου 1903

Δημ. Α. Μαρούλης
Πλοίαρχος

Ο ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ
ΦΕΤΙΧΙΣΤΗΣ

Φετιχισμὸν ὠνόμασαν τὴν τυφλὴν λατρείαν προσώπου τινὸς μέχρι καὶ τῶν ἰδιατροπιῶν αὐτοῦ, μέχρι καὶ τῶν ἐλαττωμάτων του, τὴν θαθεῖαν, ὑπερβολικὴν καὶ δυσειδαίμονα λατρείαν ὠνόμασαν δ' ὡσαύτως καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς λατρείας ταύτης ἀπὸ τοῦ ἀτόμου ἐπὶ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἀνήκει ἐκείνῳ, ἀπὸ τοῦ συνόλου εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τῆς ὠρείας, ἢ ἀγαπᾶτε, ἐπὶ τὸ μανθῆλιον ὅπερ τῇ ἀνήκει, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἢ λατρεύετε ἐπὶ τοὺς λίθους αὐτῆς τοὺς κοινοτάτους καὶ ἀσήμους.

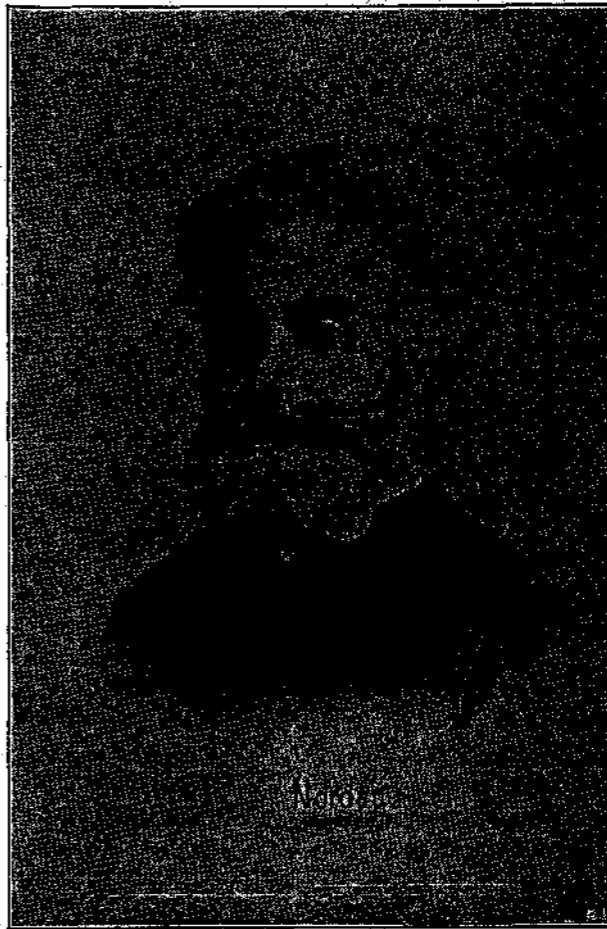
Εἰς τοιοῦτον φετιχισμὸν ὑπέπεσεν ὁ μέγας φιλέλληνας καὶ μέγιστος σοφὸς κ. Max Nordau, οὗ τὸ ὄνομα σήμερον ἀντηχεῖ καὶ εἰς τὰς δύο ἡπείρους καὶ ἡ δόξα εἶνε ἀνωτέρα ὄλων σχεδὸν τῶν συγχρόνων φιλοσόφων καὶ ψυχολόγων. Τὴν λατρείαν τοῦ Fétichisme ἐξασκοῦσιν ἄγριοι λαοὶ καὶ ἀπαίδευτοι εἰς τὰ πρῶτα τοῦ ἀνωτισμοῦ εὐρισκόμενοι στάδια ἢ ψυχοπαθεῖς, τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ θύματα, ἐκπεφυλισμένοι καὶ εἰς διανοητικὴν βαθμίδα κατωτέραν ἰστάμενοι. Καὶ ὅμως παρὰ ταῦτα ὁ μέγας Nordau, ὁ πνευματωδέστατος Nordau ἐγένετο φετιχιστῆς γάρν τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε δὲ γνωστὰ αἱ ἰδέαι τοῦ συγγραφέως τῶν κατὰ συνθημῶν ψευδῶν καὶ τῶν κοινωνιολογικῶν καὶ ψυχολογικῶν παραδόξων ὡς καὶ εἰκόσάδος ἄλλων φιλοσοφικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἔργων καὶ εἶνε εἰσὶν αἱ ἰδέαι αὐτοῦ περὶ συμβόλων τινῶν, εἴτινα ἢ μὲν Κοινωνία καὶ Πολιτεία θεωροῦσιν ὡς ἱερά, οὗτος δὲ ἐγελοτοποίησε καὶ κατεξηυτέλισε. Μεταξὺ τῶν τοιοῦτων συμβόλων καταλέγονται καὶ τὰ παράσημα.

Ὁ Μάξ Νορδάου ἠδύνατο νὰ ἔχη τὸ στήθος κεκοσμημένον διὰ τῶν Μεγαλοσταύρων ὄλων τῶν πεπολιτισμένων ἔθνῶν τῆς ὑφῆλιου, ἅτινα ἀπλήστως ἀναγινώσκουσι τὰ ἔργα του καὶ θαυμάζουσι τὸν συγγραφέα, ἀλλ' ἄχρι τοῦδε καὶ ἄγει τὸ πεντηχοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καθὼ γεννηθεὶς ἐν Βουδαπέστη τὸ 1849, οὐδὲν ἀπεδέξατο παράσημον προσερχθὲν αὐτῷ, πλην τοῦ ἀφθάρτου καὶ ἀφθάστου παρασήμου, ὅπερ ἀπένευμεν αὐτῷ ἤδη ἅπας ὁ πνευματικὸς κόσμος καὶ τῶν δύο ἡπείρων. Ἐξαιρέσιν ὅμως, ἴσως καὶ διὰ τὸ μέλλον ἔτι, μοναδικὴν ἐποίησατο, ἀποδεξάμενος τὸν Ἑλληνικὸν Ταξiάρχην, ὅπερ ἢ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις,

πατριωτικώτατα ἐνεργοῦσα, ἀπένευμεν αὐτῷ ὡς δείγμα τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπερημύνηθ' ἐν θαυμασίῳ ἄρθρῳ ἐν τῇ γερμανικῇ Ἐφημερίδι Neue Freie Presse, τῶν ἱερῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς Μακεδονίας.

Ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου ἠκούσθη παρὰ πάντων μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες ἰδιαιτέρην ἠσθάνθημεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν χαρὰν, διότι ἠκούσθη σθεναρὰ φωνὴ ὑπεραμνομένη τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν.

Ὅταν τῷ ἔγραφον, διερωτῶν, ἂν θὰ ἐδέχετο παράσημον καθόσον ἔκρινον, ὅτι ἢ διὰ παρασημοφορίας ἀπότισις τῆς ὀφειλῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν προσέκρουεν εἰς τὰς ἐγνωσμένας ἀρχάς του, μοὶ ἀπήτησεν αἰτιολογῶν τὴν ἀποδοχὴν διὰ τῶν ἐξῆς μεστῶν ὑψηλοφροσύνης καὶ φιλελληνισμοῦ λέξεων.

Ἡ γῆρξα λίαν εὐτυχῆς, δυνθεῖς νὰ ὑπερημύνηθ' ἐνημοσίᾳ τῶν ἱερῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ δικαιωμάτων καὶ θὰ πράξω τοῦτο ὁμοίως, ὁσῆκε ἢ περιστάσις μοὶ δοθῇ. Μὴ κρίνετε καλῶς, δὲν ἐνδιαφέρομαι πῶσῳ διὰ τὰ λελούσα. Κατερωνεύθη πάντοτε τῶν παρασήμων καὶ τίτλων καὶ ἐχὼ ἀρκετὴν ὑπερηφάνειαν, ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίσω εἰς κανένα τὸ δικαίωμα οὔτε τὴν δύναμιν νὰ μὲ ὑψώσῃ ἀπὸ τὸ ἄκρον μίαις ταπεινίας. Ἐν τούτοις, εἴθε ψυχολόγος, συνεπῶς γινώσκετε, ὅτι ἀγαπᾷ τις πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ ἀγαπωμένου ὄντος. Καλοῦμεν τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην ὑποκατάστασιν τοῦ ἀντικειμένου εἰς τὸ ἄτομον φετιχισμῶν.

ΜΑΞ ΝΟΡΔΑΟΥ

Ἐκ παραλήσει φετιχισμοῦ σημεῖον συμπαθείας προσερχόμενον ἐξ Ἑλλάδος, θὰ μοὶ προξένηι εὐχαρίστησιν λόγῳ τῆς προσλεύσεως αὐτοῦ. Ὁ ἀποδεχθῆς λοιπὸν ἐξαιρετικῶς ἐν παράσημον ἑλληνικόν, οὐχὶ ποσῶς διότι εἶνε παράσημον, ἀλλὰ διότι εἶνε ἑλληνικόν.»

Παραδίδοντες τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄνομα ἀνδρός, μὲθ' οὗ ἔσχουμεν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ συνδεθῶμεν διὰ στενωπῆς φιλίας καὶ οὕτως τὸν φιλελληνισμὸν κολακευόμεθα νὰ πιστεύωμεν, ὅτι καὶ ἡμεῖς ὑπερεκαύσαμεν κατὰ τὴν εἰς Παρίσιους διαμονὴν ἡμῶν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν, εἰς τὴν γενικὴν λατρείαν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς ὑφῆλιου κατεσπαρμένων Ἑλλήνων, εὐχόμεθα ὅπως τοιοῦτοι μεγάλοι φιλέλληνας, ἀναφανῶσι καὶ ἄλλοι, διότι οἱ στίχοι καὶ αἱ γαμμαὶ αὐτῶν δύνανται ἴσα τούλάχιστον πρὸς τὰς ἄλλας ἐκείνας γραμμάς καὶ τοὺς στίχους τοὺς πολεμικούς.

Σ. Γ. Βλαδιανός
Νευρολόγος καὶ Ψυχίατρος

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ

Ότε πρό τινος κατηρόχην του «Παρνασσού», ένθα έκαμε την τελευταίαν διάλεξίν του περι συγχρόνιων Έλληνη ήθών και έθίμων ο κ. Ευάγγ. Γ. Παπαχατζής έν βαθύ αίσθημα έκτιμήσεως κατέιχε την ψυχήν μου διά τον άνδρα εκείνον, όστις δέν έπαυσε να αναζωπυρή τα έθνικά ήμών ιδεώδη και να εξεγείρη παντού και πάντοτε τό έθνικόν αίσθημα. Καί φάνεται ότι όλοι οι παρειαυθέντες εις την διάλεξίν ταύτην — και ήσαν άπειροι οι άκροαταί του — τό αυτό με έμε έδοκίμαζον αίσθημα. Καί ήτο μία από τας άπείρους φορές, καθ' ήν με έμάγευσεν ο διαπρεπής καθηγητής, τον όποιον κατέστησαν δημοτικώτερον και έθνικώτερον οι πολλαί και ποικίλαι διαλέξεις αυτού. Όγκος επιβάλλον έργων του πρόκειται άψευδής μάρτυς των λεγμένων μου και έθνική εργασία άδιακοπος και σθεναρά όμιλεί καλλίτερον πάσης κρίσεως και δικαίου επαίνου. Τόσοι τόμοι διαφόρων έργων αυτού, αλλά και τόσαι μονογραφαί και τόσοι λόγοι και τόσα άρθρα του έχουν εγκατασπαρηθή εις όλα τα Έλληνα περιδικά. Συγγραφέας αξιόλογος, όμιλητής μάγος, συνδυάζει μαζί με τας άρετάς αυτάς και την πρακτικότητα του πνεύματος.

Από τό πρώτον έτος κατά τό όποιον ήλθον εις τας Αθήνας, από την πρώτην ήμέραν, καθ' ήν δεύρος μαθητής εισήλθον πρό πολλών έτών εις τό γυμνάσιον, από την ήμέραν αυτήν ζωηρά μου ενετυπώθη ή μορφή του σεβαστού μου καθηγητού. Αλλά ότε βραδύτερον μευ έδόθη πολλή εύκαιρία να γνωρίσω καλλίτερον τον κ. Παπαχατζήν, έδικαίωσα την πρώτην εντύπωσιν και εξηκολούθησα να θαυμάζω και λατρεύω τον δραστήριον και άκάματον πρωτεργάτην του φωτός της αληθείας και των ευγενών ιδεών. Όστις κάμνει ό,τι όφείλει είνε δίκαιος: όστις όμως κάμνει ύπερ τό όφειλόμενον, είνε γενναίος, λέγει εις σοφός Γάλλος. Καί εις την τάξιν των γενναίων τούτων ανήκει ο κ. Παπαχατζής, των γενναίων, ότινες με την σκαπάνην του πνεύματος ζητούν να καλλιεργήσουν τα έθνικά έδάφη πρός όρασιν και παραγωγήν έθνωφελών καρπών.

Από έτών διδάσκων εύδοκίμως την έλλην. φιλολογίαν και ιστορίαν έκτελεί έργον άποστόλου έν τε τώ γυμνασίω και τή κοινωνία. Αποστόλου κήρυκος της αληθείας, προμάχου του πολιτισμού και έργάτου πάσης προαγωγής και πρόόδου. Καταφρονών όλα τα εύτελη και μικρά πάθη του κακώς έχοντος εκπαιδευτικού κλάδου, έν έχει πρό όφθαλμών, τό έθνικόν ιδεώδες μόνον, όπερ τον εξεγείρει και τον ήλεκτρίζει. Η τάξις του έν τώ γυμνασίω δέν είνε προσκρούστικος κλήνη, αλλά όμοιάζει πρός κήπον εύανθη, έν τώ όποιω έκαστον φυτόν κατέχει την θέσιν

του. Αυτός δέ ως ήλιος διαχέει εκεί φώς, θερμότητα, ζωή. Η φιλεργία του, ή άκρίβεια, ή δεξιότης, ή εύστροφία του πνεύματος του και ο ευγενής αυτού και υπερήφανος χαρακτήρ και ως καθηγητού και ως πολίτου και ως συγγραφέως έμόρφωσαν και μορφούσι τό ήθος και την καρδίαν χιλιάδων Έλληνοπαίδων.

Έν ώ δέ έδώ εις την Ελλάδα όλοι όνειροπολούν δόξαν και φιλοδοξούν φήμην, αλλά θέλουν την δόξαν ουρανοκατέβατον και χωρίς κόπον συμμορφούμενοι, ως φαίνεται, με την Γερμανικήν παροιμίαν «Η υπόληψις είνε ίππος, τον όποιον όλοι θέλουν να ίππεύσουν, χωρίς να θέλουν και να θρέψουν», ο κ. Παπαχατζής έχει όλως εναντίαν γνώμην. Δέν επιδιώκει την δόξαν άκόπως, ούδ' ως κύριον των έργων του τέρμα θέτων αυτήν, αλλά την άφίνει να έλθη ως επίστεψις των κόπων του, και ως δικαία άντομοισή των ειλικρινών προσπαθειών του.

Ανήκει μετά φανατισμού, μετά πείσματος, μετά μανίας εις την σχολήν των μεγαλειδεατών, έχαρακτηρίσθη πολλάκις ως παραδοξολόγος δι' όσα πατριωτικά χιλιάκις ήγόρευσεν, έγραψε και χιλιάκις συγχινητικώς αναπαρέστησεν εις τους μαθητάς αυτού.

Αλλά ή αυτοπεποίθησις αυτού συμφυής ούσα μετά της ικανότητος ενέπνευσε, συνεκίνησε και ενεθουσίασε πλείστους θαυμαστάς του. Διά τότου μέλος γενόμενος χιλίων σωματείων κα' συλλόγων δέν κουράζεται, δέν άπογοητεύεται, αλλά πάντοτε με κάθε θυσίαν του είνε έτοιμος εις όρασιν και ενεργείαν.

Έν ώ δέ είνε άριστοκράτης του πνεύματος ο κ. Παπαχατζής, έχει αρχάς δράσεως δημοκρατικωτάτας. Κατέρχεται παντού όπου δύναται να φωνή ώφέλιμος. Διάτι ιδρύσας πολλαχού της Ελλάδος, ένθα ύπηρετήσε λαϊκάς σχολάς, εις άς κατακλυσμός κόσμου εγίνετο, ότε ώμίλει, είνε πρό παντός ο φίλος του λαού, ο λατρευτής των λαϊκών τάξεων, όστις ένταύθα από του βήματος της «Εταιρείας των φίλων του λαού, τόσα ναματα ζωογόνα και τόσην τροφήν πνευματικήν και τόσον αίμα ανακαινίσεως έχει χύσει μέσα εις τας φλέβας των λαϊκών τάξεων, εις τους ανθρώπους εκείνους, ότινες αποτελούν την βώμην και την ζωήν έκάστου έθνους.

Πάντες οι ειλικρινείς φίλοι και θαυμασταί του εύχονται να εξακολουθήση την ευγενή, γενναίαν, ύψηλόφρονα και καρποφόρον αυτού όρασιν. Διότι επί τέλους, ως την Ιταλίαν άπλευθέρωσαν οι σφοδρί της μάλλον και οι ήήτορες παρά οι στρατιώται του Γαριβάλδη, και ως την ένωση της Γερμανίας ώνειροπόλησαν και παρασκευάσαν άθουρύτως οι των γραμμάτων εργάται μάλλον ή οι στρατιώται αυτής, ούτω και ή άτυχής ήμών Ελλάς έκ των τσιούτων κραταίων μαχητών του καλάμου και του λόγου και των ένθουσιωδών μορ-

φωτών της νεότητος αναμένει την άπελευθέρωσιν και των λοιπών υποδούλων τέκνων της και την ποδηγέτησιν αυτής εις ευχλεές μέλλον.

ΓΑΥΚΟΣ

ΟΙ ΟΦΕΙΣ

Οι όφεις σχετικώς όλιγάριθμοι έν ταίς συγκερασμέναις ήμών ζώναις, δέν αποτελούν ως άλλοθι άντικείμενον ζωηρού είτε και τερπνού ενδιαφέροντος, άλλ' ούτε και συστηματικώς καταδιώκονται, οι όλονέν εξαφανιζόμενοι έκ διαφόρων αιτίων από του σώπου της γής ειδεχθείς ούτοι δαίμονες και μυσαροί της γυναικός φίλοι, είτε διά σκοπούς καταστρεπτικούς, είτε διά συλλογάς των Μουσειών.

Έν τούτοις ή εύκολία μεθ' ής τό γε νυν έχον συλλαμβάνουν τους όφεις έν Ευρώπη και Αμερικη ιδίως είναι αξιοπαρατήρητος. Μεταχειρίζονται πρός τότο μικράν εύκαμπτον ράβδον, καταλήγουσαν εις είδος κυρτής περόνης, δι' ής οι κυρίως φυσιολόγοι συλλαμβάνουσι τους μικρούς και άδλαθείς κοινούς όφεις: αλλά εις τους μεγάλους και έξωτικούς, ένίοτε δέ και ίσοβόλους, ή ενεργεια είναι δυσκολωτάτη και απαιτεί προσοχήν μεγάλην και τόλμην.

Η Αμερικανική επιστημονική επιθεώρησις, Scientific American, πρώτη έδημοσίευσε τας έκδρομάς του Ο' Reilly διά μέσου των δασών και των έλών της Αφρικης και Νοτίου Αμερικης, πρός αναζήτησιν όφειων και έρπετων πάσης φύσεως.

Ο κ. Ο' Reilly κατώρθωσε να αιχμαλωτίση τοιαύτα επικίνδυνα ζώα διά καταπληκτικής όντως επιτηδειότητος και διά μέσου εύφυστάτου τρόπου. Εφοδιασθείς μακράν τοιαύτην ράβδον έκ εύλου βαμβού ή και έτέρου εύλυγίστου, καταλήγοντος εις κυρτώδη αιχμήν, σχηματίζουσαν γωνίαν 45°, έπλησίαζε μετά προφυλάξεως τον όφιν και άποτόμως αιφνιδίως εκάρφωνεν αυτόν επί του εδάφους, συλλαμβάνων τό άνωτερον μέρος του σώματος έν τή σχηματιζομένη ύπό του άγκιστρού της ράβδου του γωνίας. Τότε συνελάμβανε διά της χειρός τό ζώον από του λαιμού και δι' άμέσου κινήσεως κατέρριπτε τό σώμα του πρός τα όπισθεν, ως ένδεικνυσιν ή άνωθη ήμετέρα εικών. Ο όφίς ούτω καθίσταται όλως ακίνδυνος και δύναται να κινείται, να σύρεται και να κτυπά, αλλά ματαιώς, καθόσον ούδέν κακόν προξενεί πλέον.

Ο εύφυής και ασφαλής ούτος τρόπος είναι έν χρήσει ήδη παρά τώ Κεντρικώ πάρκω της Νέας Υόρκης, όπως καθυποτάζωσι τά έν αυτώ άτίθασσα έρπετά.

Μη έχοντα βεβαίως τα έρπετά ταύτα τας κατά τας παραδόσεις του Λαοκόοντος αναφερομένας τρομεράς διαστάσεις, καθ' άς οι φοβεροί εκείνοι όφεις κατέπνιξαν αυτόν και τους υίους του, έν τούτοις ο σύγχρονος ήμίτη βόας, ο πέλωρ, ο τρομερώτατος και τερατώδης όφίς ο συντρίβων τό θήραμά του διά της σφίγγεως, ως ο παριστάμενος έν τή εικόνι έναντι, κέκτηται βεβαίως σεβαστάς διαστάσεις και ούχι άξιοκαταφρονήτους.

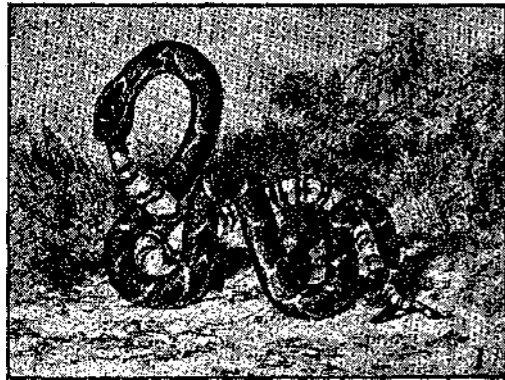
Τρόπος συλλήψεως μεγάλων όφειων

Ο βόας ούτος εις πέντε είδη κατατάσσεται: τον εις τον σφιγκτήρα ή μάντιν, ως είναι ο προκείμενος και παρεμφερής του κομοισθέντος εσχάτως έν τώ ήμετέρω Ζωολογικώ κήπω, τον ο εύνήκτης ή νηχαλέος, τον ο δακτυλιώτης, τον ο έπιφόσμος και τον ο φολιδοκύρτος. Ο φοβερός πέλωρ διαιπάται ανά τους ένυδρους τόπους, έλλοχών παρά τους ποταμούς τα προσερχόμενα όπως πίωσι ζώα.

Ευρίσκονται έν όλη τή τροπική Αμερικη, τή Γουιάνη και τή Βρασιλία, έν τώ μέσω των δασών και επί των όχθών των λιμνών και των ποταμών. Είδη τινά τούτων είνιν ένυδρα, ο δέ κ. Couderan, διατελέσας επί τετραετίαν ανά την γαλλικήν Γουιάνην, αναφέρει περίπτωσιν περιέργων, καθ' ήν εις των αυτοχθόνων ύπηρετών του, όστις έξ άπροσεξίας έπεσεν έν τινι ποταμώ, συνελήφθη άμέσως και παρασυρθείς ύπό τινος ένύδρου όφειως, φοβερού δέ θεωρουμένου έν τή χώρα ταύτη, κατεπόθη ύπ' αυτού.

Ο βόας τρέφεται ιδίως έκ μικρών τετραπόδων ζώων και άνέρχεται επί των δένδρων πρός καταδίωξιν των αναρριχητικών μαστο-

φόρων. Ὁ δὲ ὄγκος τοῦ σώματος τῶν θηραμάτων του δὲν παρακλύει αὐτῶ ποσῶς τὴν καταβρόχθισιν. Αἱ σιαγόνες τῶν ζῶων τούτων εἰσὶν ἠρθρωμέναι δι' ὄλως εἰδικῶ τρόπου, δι' ἐπιτηδείων ἰνωδῶν ὀστείνων συνδέσμων, ἐπιτρεπόντων αὐτοῖς τὴν ὑπερβολικὴν τῶν σιαγόνων διάστασιν. Διπλῆ δὲ σειρὰ αἰχμηρῶν στερεῶν ὀδόντων ὀπλίζει τὴν ἀνω σιαγόνα, ἥτις κινεῖται ἀνεξαρτήτως τῆς κάτω, καὶ ἥτις περιέχει μίαν μόνην σειρὰν, ἐσωθὶ διήκουσαν.

Συνεπεία τῆς διατάξεως αὐτῶν ταύτης, τὸ θήραμα ἅπας ἐμπίπτον μεταξὺ τούτων δὲν ἐξέρχεται ἀβλαβές, ἀλλ' ἀπορροφᾶται ταχέως διὰ τῆς ὀρυμῆς τῆς καταπόσεως. Ἡ χώνευσις διαρκεῖ ἐπὶ ἐβδομάδας καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὰ ἐρπετὰ ταῦτα εὐκόλως συλλαμβάνονται ὅταν εὐρεθῶσιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

Οἱ ὄφεις ἐνίοτε καταβροχθίζουσι καὶ τοὺς ὁμοίους των, ὅπως ἐμφαίνεται ἐν τῇ δευτέρῃ εἰκόνι, ἣν παρατίθεμεν καὶ καθ' ἣν παρίσταται εἰς ὀφιοβόλος, φοβερός ὄφεις τῶν Τεφάς, καταπίνων ἀλουργόν, ἕτερον φοβερόν ὄφιν τῶν Κοραλίνων νήσων.

Τὰ ὡὰ τοῦ βόα ἔχουσιν ὡς ἐγγίστα τὸ μέγεθος τῶν ὡῶν τῶν ὀρνίθων μας. Πρό τινων δὲ ἐτῶν εἰς τῶν ὄφειν τούτων τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Νέας Ὑόρκης ἐτέξεν εἰκοσιδύο ἐνώπιον τοῦ φύλακος, ἐξ ὧν κατὰ παράδοξον συγκυρίαν, ἕκαστον τρίτον ὡῶν ἦτο στεῖρον. Ὅσα δὲ ἠνυόθησαν, περιεῖχον ἐρπετόν, ἀλλὰ πάντα ἐξέπνευσαν ἐν τῷ κελύφει αὐτῶν. ἐκτὸς ἐνός, ὅπερ ἀμέσως μετὰ τὴν ὠοτοκίαν ἐξῆλθεν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν.

Φ. Π.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ

Ἡμέραν τιὰ ἐξεκίνησα διὰ τὰ ἐπισκεφθῆναι ἐξω τῆς Ρώμης τὴν νήσον Ἀνγερίαν. Ἡ νὺξ με κατέλαβε καὶ, ἵνα ἐπιστρέψω διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀππίας, διηυθόνθη πρὸς τὸν τύμβον τῆς Καικίλιας Με-

τέλλης, ἀριστοῦργημα ὄντως μεγαλείου καὶ γλαφυρότητας.

Διερχόμενος τοὺς ἀγρούς, παρετήρησα ἀρθρώπους ὀλισθαίνοντας ἐν τῷ σκότει, φάσματα προφανῆ, ἐκαλειόμενα αἰφνιδίως, ἀφ' οὗ πολλαχόθεν ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτό. Ὁθούμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας, προχωρῶ καὶ εὐρίσκω τὴν εἴσοδον ἀγροῦ, ὅπου ἀκριβῶς εἶχον ἐξαφανισθῆ αἱ μυστηριώδεις ἐκείναι οἰαί. Εἰσῆλθον καὶ εἶδον τὰ μηχανήματα ἐνώπιόν μου ὑποχθόντιοι στοαί, ἀμυδρῶς φωτιζόμενα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον ὑπὸ λυχνιῶν κηλινῶν.

Οἱ τοίχοι τῶν πενθίμων διαδρόμων ἦσαν κατὰ τρυφὴν ἐκατέρωθεν ὑπὸ τριπλῆς σειρᾶς νεκροθηκῶν, γεφυρωμένων τῶν μὲν ὑπὲρ τὰς δὲ. Τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν λυχνιῶν ἐρπύζον ἐπὶ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν θόλων, διαχεόμενον μετὰ τιος ὀκρου κατὰ μῆκος τῶν τῦμβῶν, μετέδιδεν οἰορεῖ κίνησιν φρικώδη εἰς τὰ ἀντικείμενα τὰ αἰωρίως ἀκίνητα ἐμφυνοῦν τὰ ἀΐχρα νεκρά.

Μάτην προτείω τὸ οὐς προσεκτικὸν ζητῶν τ' ἀκούω ἤχους, ὅπως διευθυνθῶ διὰ τοῦ σιγηλοῦ ἐρέθους· οὐδὲν ἀκούω εἰμὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου καὶ τῶν βημάτων μου τῆν πεπτηγμένην ἀρτήρησιν. Ἡθέλησα τὰ ὀπισθοδρομῶσα, ἀλλ' ἦτον ἀργά! πόθεν εἰσῆλθον; ἠκολούθησα ἐλειπτικὴν ὁδὸν καὶ ἀντὶ τὰ ἐξέλω τοῦ δαιδάλου ἐπὶ μᾶλλον εἰσόδου. Μετὰ τινα βήματα, νέαι διόδοι ἐμφανίζονται ἐκτεινόμεναι πανταχόθεν καὶ ἐπανέανουσιν ἀπὸ πάσας σιγμῆν τῆν ἀγωνίαν μου. Ἐφ' ὅσον πειρῶμαι τὰ εὐρῶ ἐξοδῶν, ἐπὶ τοσοῦτον περιπλέκομαι εἰς μᾶλλον πολυλόχους διεόδους.

Ὅτε προχωρῶ μετὰ βραδύτητος, ὅτε δ' ἀκοπιώμενος ἐσχάτην κατὰ τῆς ἀγνώστον ἐξόδου ἐφοδῶν, βαδίζω μετὰ ταχύτητος.. αἰφνης μεταξὺ τῶν ἤχων, οὐς ἐννοῶ ἀπηχησῆς τῶν ἰδίων βημάτων μου, νομίζω ὅτι διακρίνω βήματα ἄλλου ὀπισθεν μου καὶ πρὸς με σπυδόντος.

Πρὸ πολλοῦ περιεπλανώμενη οὕτως καὶ ἐφ' ὅσον τὰ γόνατά μου ἐλθόντο καὶ ἡ καρδία μου ἔδειλα. ἐπὶ τοσοῦτον ὁ πυρετός τῆς φαντασίας μου ἤδρανε. Κάθημαι ἐπὶ τριόδον τοῦ νεκροταφείου μοήρης. Παρετήρησα μετ' ἀδημοσίας τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν, καταγαλιόμενον καὶ ἀπειλοῦν τὰ σθεσθῆ.

Αἰφνης ἀρμονία, ὅμοια πρὸς μελωδίαν ἀφροσῶσα, πρὸς ἀγγέλων καλλιπέλαδον λαλιὰν ἐξέρχεται ἐκ τῶν ἐνταφίων κοιλοτήτων. Οἱ θεοὶ τόνοι ἐπανοῦν καὶ ἠκούοντο ἐραλλᾶξ, ἐφαίνοντο δὲ περιπλανώμενοι καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τῶν σκολιῶν διόδων τοῦ ὑπογείου.

Ἀρίσταμαι! προχωρῶ πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν γαίγονται μοι ἀναδιόμενοι οἱ μελισσαγεῖς καὶ γαλήνιοι φθόγγοι...

Ἀνακαλύπτω αἶθουσαν κατάφωτον. Ἐπὶ τὰ γονυκοσμημένου δι' ἀρθῶν ὁ ἱερεὺς Μαρκελίος ἐτέλει τὸ μυστήριον τῶν Χριστιανῶν. Νεανίδες κεκαλυμμέναι ὑπὸ λευκοῦ πέπλου ἦδον πρὸ τοῦ βωμοῦ, πολυάριθμοι συνέλευσις παρίστατο εἰς τὴν ἀναιμακτον θυσίαν...

Ἀναγνωρίζω τὰς κατακόμβας.
Ἐγνώστος Φ. Π.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΙΑ ΦΩΣΦΟΡΟΥ ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Ἴδου καὶ ἐν παῖγνιον διασκεδαστικόν, τερπνόν καὶ λίαν κατάλληλον πρὸς ἐξάσκησιν καὶ συναναστροφήν, ἐνέχει δὲ καὶ τὰ ἀκόλουθα προτερήματα:

- 1ον Οὐδεμίαν προετοιμασίαν ἀπαιτεῖ.
- 2ον Δὲν ὑπόκειται εἰς δαπάνην.
- 3ον Ἐνέχει πολλὰς περιπετείας.
- 4ον Ὅσοιδήποτε δύνανται νὰ λάβωσι μέρος.
- 5ον Εἶναι καὶ κατάλληλον δι' ἐξάσκησιν.

Μία τράπεζα, ἐν ποτήριον, ἐν μαχαίριον καὶ ὀλίγα πυρεῖα εἶναι τὰ μόνα ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργαλεία. Ὡς δὲ ἐν τῇ ἐναντι ἡμετέρῃ εἰκόνι δέικνυται, τοποθετεῖτε καθέτως ἐν πυρεῖον πρὸς τὰ κάτω διχασμένον ἐπὶ τοῦ χεῖλους ποτηρίου, τιθεμένου πρὸς τὸ μέσον τῆς τραπέζης σας. Εἶτα λαμβάνετε ἕτερον ὅμοιον πυρεῖον, ὅπερ θέτετε παραλλήλως τῇ ἀκρᾷ ταύτης καὶ μετὰ τοῦτο τρίτον πυρεῖον, τὸ ὅποιον τοποθετεῖτε σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ δευτέρου πυρεῖου καὶ ἀκριβῶς ν' ἀντιστοιχῆ πρὸς τὸ καθέτως κείμενον ἐπὶ τοῦ ποτηρίου.

Ἦδη πρόκειται νὰ διευθύνωμεν τὸ τρίτον πυρεῖον νὰ πλήξῃ τὸ πρῶτον. Πρὸς τοῦτο λαμβάνετε μάχαιραν τῆς τραπέζης, ἥς κρατοῦντες τὴν λαβὴν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, λυγίζετε τὴν αἰχμῆν διὰ τοῦ δείκτου τῆς ἄλλης χειρὸς καὶ αἰφνιδίως ἀφίνετε νὰ καταπέση. Τὸ πυρεῖον οὕτως ἐσκοφενδονιζόμενον μετὰ δυνάμειος θὰ διευθυνθῆ πρὸς τὸ ποτήριον καὶ ἂν ἔχετε καλὴν ὄρασιν καὶ διεύθυνσιν ἐπιτυχῆ, θὰ καταπέση ἐπὶ τοῦ πυρεῖου, ὅπερ θὰ καταρρίψῃ ἐκεῖθεν. Ἐξάσκησις καλὴ ἐπιτυχάνουσα πολλὰ πράγματα, καθόσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων δύνανται νὰ λάβωσι μέρος καὶ νὰ στοιχηματώσιν, τὸ παῖγνιον τοῦτο ἐνέχει πολλὰς λεπτομερείας καὶ διακλαδόσεις.

Δύνανται ἐν παραδείγματι ἀντὶ πυρεῖου νὰ διευθύνετε βεβίθια ἢ τι ἄλλο, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ὠραϊότερον εἶνε ν' ἀνάπτετε τὸ ἐν πυρεῖον καὶ νὰ μεταδίδετε εἰς τὸ ἄλλο τὴν πυρὰν ἢ ν' ἀνάπτωνται μόνα των διὰ τῆς προστριβῆς, κτλ.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ο ΚΟΚΚΥΤΗΣ

Εἶναι νόσημα ὀχληρότατον, παραγόμενον ἀπὸ εἰδικῶ μολύσματος, μεταδιδόμενον ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἀτόμον, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου σχεδὸν οὐδέποτε ὑποτροπιάζον, χαρακτηριστικὸν δὲ διὰ βηχὸς σπασμοδικῶ, ὄλως ἰδιαζούσης μορφῆς. Ὁ παράγων τὸν κοκκύτην ἴος δὲν εἶναι ἐτι γνωστός. Προσβάλλει δὲ

συνήθως παιδία ἀπὸ νηπίων μέχρι τοῦ ἔκτου ἔτους ἀλλ' οὐχὶ σπανίως καὶ ἐνηλίκους. Οὐσιωδῶς ἀποτελεῖται ὁ κοκκύτης ἐξ ἐρεθισμοῦ τοῦ νευρικοῦ κέντρον τοῦ βηχῆος καὶ τοῦ νευρικοῦ ἀγγειοκινητικοῦ κέντρον, ὡς ἐξ οὗ ἀβέβαια κατὰ πολὺ ἡ ἐκκρίσις τοῦ βλεννογόνου ὑμένος τοῦ λάρυγγος. Ὡς τὰ πολλὰ ἀρχεται ἀπὸ ἀπλοῦ βρογχικοῦ κατάρρου, μετὰ δὲ βεβρομάδας ἐνσκόπτει ὁ σπασμοδικὸς καιρὸς, ἥτοι ἐτῶν τοῦ βηχῆος παροξυσμῶν συνισταμένων ἐξ ἀλλεπαλλήλων βραχειῶν εἰσπνοῶν μετ' ἰσχυροτάτων τιναγμῶν βηχῆος, μέχρι πνιγμονῆς καὶ ἐμέτων πολλακῶς ἀφικνουμένων, ἐκ οὗς ἐπέεται ἀνάπνοη σφιγντούσα καὶ κοπιώδης ὡς ἐκ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐπιγίνονται ὑπεραιμία τῆς κεφαλῆς ἐκ στάσεως τοῦ αἵματος, ἐνίοτε δὲ καὶ αἱμοραγαίαι ρινός, ὠτῶν ἢ καὶ στόματος· οἱ παροξυσμοὶ οὗτοι ἀνέρχονται εἰς 20-30 τὴν ἡμέραν. Βαθμηδὸν δ' ἐλαττοῦνται καὶ μετὰ πολλὰς ἐβδομάδας ἢ μῆνας ἐκλείπουσι καὶ λήγει ἡ νόσος. Ἡ πρόγνωσις τῆς νόσου καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἀγαθὴ· ἐπέρχονται ὅμως καὶ ἐπιπλοκαί, ὧν συνηθεστάτη ἡ καταροκὴ πνευμονία. Ἐν τῇ θεραπείᾳ οὐσιωδέστερον εἶνε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος ἢ τοῦλάχιστον ἡ συχνὴ ἐν τῷ δωμάτιῳ ἀνανέωσις αὐτοῦ καὶ ὁ ραντισμὸς τούτου διὰ διηλύματος φανικοῦ ὀξέος 30:0. Ἐκ τῶν φαρμάκων ὠφελοῦσιν τὸ βρωμοχονκόλιον (2-3 γραμμάρια νυκθημέρον), ἡ εὐθάλεια εἰς ἐρηρία, ἢ μορφίνη ἐν διαλύσει κατὰ σταγόναν, αἱ εἰσπνοαὶ τερεβενθίου ἐλαίου, οωσκίρατος ἐν οἰνοπνεύματι, κτλ. Ἐπὶ ἰσχυρῶν καὶ συχνῶν παροξυσμῶν ἐπιτάσσονται χλιαρὰ λουτρά, καθ' ἡμιώριον καὶ ἀναίσθητασιν τὸν φάρυγγα διαλύσει κοκαίνης 1 : 20. Τὸ πάσχον παιδίον ἀπομονοῦται ἀπομακρύνοντας αὐτοῦ πρὸ πάντων τὰ παιδία, τὰ μὴ παθόντα ἢ δὴ τὸν κοκκύτην.

Ὁ ταρῶς σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κόλλα ζωική κοινῶς ἰχθυόκολλα.

Παράγεται ἐκ διαφόρων ἰσθῶν τοῦ ζωικοῦ σώματος, ὅσον τῶν χόνδρων, τοῦ δέρματος, τῶν συνδέσμων, τῶν ὀστέων, τῶν κεράτων, ὀφθινες ἐπὶ μακρὸν μετ' ὕδατος βρασθέντος, διαλύονται ἐν αὐτῷ εἰς πηκτοματώδες τι, ὅπερ ἀπλῶς μὲν ψυχθέν, παρίσταται ὡς οὐσία στερεὰ μὲν, ἀλλὰ μαλακωτάτη καὶ τρέμουσα, ἐντελῶς δὲ ἐξηρανθέν, ἀποτελεῖ τὴν ζωικὴν κόλλαν. Ἡ δὲ γελατίνη, ἢ εἰς τὴν μαγειρικὴν καὶ φαρμακοποιῶν χρήσιμος, εἶναι ἡ ζωικὴ κόλλα, ἐπιμελῶς κεκαθαυμένη ἀπὸ τῶν ἀνοργάνων στοιχείων τῶν ὀστέων κλπ. διὰ χημικῆς καταργασίας. Κυρίως δὲ διακρίνομεν τὴν ἐκ τῶν χόνδρων κόλλαν ἢ χονδρίνην καὶ τὴν ἐκ τῶν ὀστέων καὶ δερμάτων ὀστεόκολλαν ἢ γλοιτίνην, ἥτις εἶστιν ἡ κυρίως ζωικὴ κόλλα, καλουμένη οὐσία· εἶδος δὲ ζωικῆς κόλλας εἶνε ἡ ἰχθυόκολλα. Εἰς τὴν μαγειρικὴν καὶ φαρμακοτεχνίαν ἡ ζωικὴ κόλλα χρησιμοποιεῖται, ἵνα δοθῇ πηκτώδης σύστασις εἰς ὑγρὸν τι κατασκευάσμα· ἐν τῇ ἱατρικῇ δὲ παραγγέλεται ἐνίοτε εἰς λουτρά πρὸς δερματικά νοσήματα ὡς σκεπαστικὴ (1-2 λίτρα εἰς ἕκαστον καθολικὸν λουτρόν), ἢ δὲ καθαρωτάτη, ἢ εἰς λευκά φύλλα φερομένη, δίδεται καὶ ὡς τροφή (1-2 δραχμαὶ ἐν ζωμῷ κρέατος) σκεπαστικὸν δὲ φάρμακον παραγγέλλεται πρὸς χρονίους κατάρρους τῶν ἐντέρων, πρὸς δυσεντερίαν κλπ. ἔσω τε λαμβανόμενη καὶ εἰς τὸ ὄρθον ὑποκλυζομένη.

Κολλόδιον.

Κολλόδιον ή βραμδακολλόδιον, επιστημονικώς δε διενιτρική κυτταρίνη, είναι χημικώς κυτταρίνη, ής δύο άτομα υδροξυλλου, αντικατεστάθησαν υπό της ρίζης του νιτρικού οξέος. Λαμβάνεται δε διά κατεργασίας κεκαθαμένου βράμβκος (1 μέρος) εν διαλύματι νίτρου (20μ) εν πυκνώ θεϊκῷ οξεί (31μ). Ο βράμβας έμβυθισθεὶς εἰς τὸ μίγμα τούτου έξάγεται μετὰ 24 ὥρας, αποπλύνεται δε κατόπιν διά πολ- λου ὕδατος καὶ ξηραίνεται. Τὸ προϊόν της κατεργασίας ταύτης έξωτερικῶς μὲν δὲν διαφέρει τοῦ βράμβκος καὶ της βραμδακοπυρρίτιδος, δὲν καλεῖται ὅμως, οὐδ' εκपुरοκροτεῖ ὡς αὕτη, διαλυθὲν δὲ (1 μ.) εν μίγματι αιθέρος (18 μ.) καὶ οἰνοπνεύματος ρο[ο] (3μ.) ἀποτελεῖ διαυγὲς πυκνὸν ὑγρὸν, τὸ κολλόδιον. Τοῦτο ἀπλωθὲν ἐπὶ τινος επιφάνειας έξατμίζεται ταχέως ἐγκαταλείπον οὐσίαν πηκτώδη, συγ- κολλητικὴν, τὴν πυροξυλλίνην, δι' ἣ χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν χειρουργικὴν πρὸς ἐπάλειψιν ραφῶν, ὧν τὰ χεῖλη κάλλιον συγκολεῖ καὶ καλύπτει καὶ προ- φυλάττει ἀπὸ της μετὰ τοῦ ἀέρος συγκοινωνίας. Ἄλλ' ἰδίᾳ εν τῇ φωτογραφικῇ εἶνε χρησιμώτατον, ἀποτελοῦν τὸ ἐπὶ τῶν ὁαλίμων πλακῶν λεπτότα- τον ὄργανικὸν στρώμα, ἐφ' οὗ συμβαίνει ἡ διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἀποσύνθεσις τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου.

Κολλέγιον.

Ἐοήμαινε κυρίως τὸ σύνολον προσώπων, (σω- ματειον) συνδεδεμένων διὰ τοῦ ἰδιοῦ αἰωμάτος (ἡ ἐπιτηδεύματος, δε ἀναποκρίνεται εἰς τὸ ἡμέτερον συντεχνία). Ἐν τῷτε ὕστερον δὲ διὰ της λέξεως ἐνοοῦντο ἰδρύματα πρὸς διδακτικὸς σκοποὺς. Οὕ-τως εν Ἄγγλιᾳ τὰ Πανεπιστήμια ἀποτελοῦνται ἐκ κολλεγίων, ἰδρυμάτων τῶν μὲν της Κυβερνή-σεως, τῶν δὲ ἰδιωτικῶν. Διαφέρουσι δὲ τούτων τὰ ἐκεῖ κατώτερα εκπαιδευτήρια τὰ προπαρασκευάζοντα τοὺς νέους διὰ τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς, τὰ ὅποια καλλοῦνται μὲν κολλέγια, ἀλλὰ συνήθως grammar-schools (γραμματικαὶ σχολαί), ἀπιστοι-χοῦντὰ εἰς τὰ γαλλικὰ κολλέγια. Τὸ κολλέγιον της Γαλλίας ὅμως εν Παρισίοις εἶνε πανεπιστημια-κὴ σχολὴ της φιλολογίας, καὶ εν Ἄγγλιᾳ δὲ ὑ-πάρχουσι ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀνώτερα ἰδικαὶ σχολαί, ὡς ἡ ἱατρικὴ εν Λονδίνῳ σχολή.

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΡΜΟΝΗΤΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

Ἐξαιρετικῶς διὰ πάντας τοὺς κατα-βάλλοντας ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των τοῦ ἤδη ἀρξαμένου ἔτους της «Φύσεως» δίδεται δωρεάν μία μεγάλη φωτογραφικὴ εἰκὼν τῶν Ἀθηνῶν, ἣτις τιθεμένη εντός λευκοῦ χαρτονίου, ἀποτελεῖ ὡραῖον κά-δρον ἑνὸς μέτρου μήκουσ περίπου. Ἐκτὸς τούτου πᾶς πληρόνων τὴν συνδρομὴν του λαμβάνει καὶ ἀριθμὸν λαχείου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Ἐποία εἶναι εν τῇ καύσει ἡ πραγματικὴ πηγή της θερμότητος καὶ τοῦ φωτός; καὶ ὅποια τὰ κύρια στοιχεῖα της συνήθους καύσεως;

Ἡ θερμότης της καύσεως γεννᾶται ἐκ της χημικῆς ενεργείας τὸ δε φῶς προέρχεται ἐκ της ἐντάσεως της θερμότητος. Ἐν πάσῃ δε καύσει ὑ-πάρχει οὐσία καιομένη καὶ οὐσία προξενούσα τὴν καύσιν. Καὶ ἡ μὲν καιομένη οὐσία καλεῖται καύσιμος ὕλη, ἡ δὲ συντελοῦσα εἰς καύσιν ὕλη καλεῖται ἀναφλεκτικὴ ὕλη ἡ θερμο-ποιός.

Ἐν ταῖς συνήθεισιν ὕλαις, τὰ κυριώτερα καύ-σιμα στοιχεῖα εἰσὶν ὁ ἀνθραξ καὶ τὸ ὑδρογό-νον τὸ δε θερμοποιῶν στοιχεῖον εἶναι τὸ ὀξυγό-νον τοῦ ἀέρος.

Διατὶ περισσότερος καπνὸς ἀναπτύσσεται ὅπταν ἀνάπτεται ἡ πυρὰ ἡ ὅπταν οἱ ἀνθρακες ἀνάψωσι;

Διότι εν τῇ ἀρχῇ ἡ θερμοκρασία δὲν εἶναι ἐπι-παρκῶς ὑψομένη, εἰς τρόπον ὅστε ἀπασα αἰ ἐ-λευθεροῦνται πτητικαὶ οὐσίαι τὰ συνδυασθῶσι μετὰ τοῦ ὀξυγόνου καὶ καῶσιν. Ὁ καπνὸς εἶναι ἀπόβροια ἀτελοῦς καύσεως, δηλ. μίξις ὕδατος, ὑδατοῦ καὶ ἡραιωμένου ἀνθρακος κτλ. ἅτινα ἐκφεύγουσι της θέσεως των πρὶν ἢ καῶσι.

Διατὶ ἀνάπτουσι τὴν πυρὰν ἐκ τῶν κάτω καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἄνω; καὶ διατὶ ἡ φλόξ τείνει πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω;

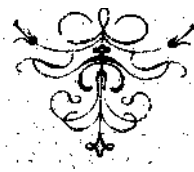
Ἦνα ἡ τείνουσα πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω φλόξ δύναται νὰ θερμαίνῃ τὴν καιομένη ὕλην ὅλην. Τείνει δε πρὸς τὰ ἄνω πάντοτε ἡ φλόξ, διότι σχηματίζεται ἐκ καιομένων ἀερίων, ἐλαφροτέρων τοῦ ἀέρος, ἅτινα φυσικῶς καιοῦνται ὅπου καὶ ὀ-σοῦ ὑψηλότερον εν τῷ ἀέρι εὐρίσκονται.

Διατὶ ἡ καύσιμος ὕλη δυσκόλως ἀνάπτει, ὅπ-ταν εἶναι ὑγρὰ;

Διότι ἐφ' ὅσον εἶναι ὑγρὰ, ἡ παρεχομένη αὐτῇ θερμότης καταναλισκεται εἰς τὴν ἐξάτμισιν τοῦ ὑπάρχοντος εν τῇ ὕλῃ ὕδατος. Ὡς δε φανερόν, ἡ μετατροπὴ τοῦ ὕδατος εἰς ἀτμὸν δὲν γίνεται ἀνευ πολλῆς θερμότητος ἐπομένως ἡ θερμοκρα-σία της ὑγρᾶς καιομένης ὕλης δυσκόλως θὰ ὑ-ψωθῇ, καθόσον δυσκόλως θ' ἀνάψῃ.

Διατὶ τὸ ξηρὸν ξύλον καλεται καλεῖτερον τοῦ χλωροῦ;

Διότι εν τῷ ξηρῷ ξύλῳ δὲν ὑπάρχει πλέον ὕδωρ, ὅπερ νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ πρό-τερον εἰς ἀτμὸν. Τούτῳ τῷ ὅτι εἰς τοὺς πόρους αὐτοῦ ὑπάρχει ἄρξ ξηρός, ὅστις διευκολύνει τὴν καύσιν.

Θ ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ Θ

ΕΝ ΤΩ ΕΙΚΟΣΤΩ ΑΙΩΝΙ.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Τὴν 5 ἀκριβῶς ὥραν καὶ 15' τὸ χημικὸν παρέ-λαβε τοὺς ἐφέδρους αὐτοῦ, ἀφικθέντας διὰ τοῦ εἰδι-κοῦ συρμοῦ τῶν σωλήνων της Βρετάνης. Ἐλαβον καὶ τὰς στολάς αὐτῶν μετὰ τοῦ ὀπλισμοῦ των, ὡς καὶ τροφὰς ἐκ κρέατος συμπεπυκνωμένου, δι' ἑπτὰ ἡ-μέρας. Εἰς τὰς 5 ὥρ. καὶ 48' ἐπὶ τινος συριγμοῦ, αἱ εἰκοσι πυροβολαρχαί τοῦ VIII χημικοῦ, λάμπουσαι ὑπὸ τὸν ὑψοῦμενον ἥλιον, ἤρξαντο παρατασσόμεναι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν γυμνασίων ἐμπροσθεν τῶν στρα-τώων.

Εἰς τὰς 5 καὶ 51' οἱ ἀντληταὶ τοῦ ἱατρι-κοῦ ἐπιθετικοῦ σώμα-τος εἰς τέσσαρα τμή-ματα, ἔφθασαν με τὴν σειρὰν των καὶ σχεδὸν ταυτοχρόνως εἰς ὕψος διακοσίων μέτρων, ἐ-φάνη τὸ ἐναερίον τορ-πιλλικὸν σῶμα, ἐξέλ-θον τοῦ στρατώος αὐ-τοῦ. Ὁ γενικὸς διαι-κητὴς ἐφάνη ἀκριβῶς τὴν ἕκτην ὥραν, εν μέσῳ τοῦ λαμπροῦ ἐ-πιτελείου του καὶ τὰ-χιςτὰ διέτρεξε κατὰ μέτωπον τὰ πλήθη τῶν στρατιωτικῶν σωμά-των ὁμοίως δὲ συνή-θροισε τοὺς ἀνωτέρους ἐξωμωτικῶς, ἕνα τοῖς ἀνακρινάσῃ τὸ πρό-γραμμα τῶν γυμνα-σίων καὶ δῶκε τὰς διαταγὰς του.

Ἐχθρὸς τις, δ, ὑ-πεκρίνετο τὸ πρῶτον τμήμα τοῦ στρατοῦ, ἀναχωρήσαν τὴν προ-τεραίαν, ὑπετίθετο ὅτι κατέλαβε τὴν Βρέσ-την, εν δὲ τῇ κατὰ τῶν Ρεννῶν πορείᾳ του, ἡ-πῆλει τὸ Χατωλὲν διὰ της δεξιᾶς αὐτοῦ πτέρυγος.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκτελέσῃσι πάσας τὰς ἀναγ-καίας προετοιμασίας, ἕνα ὑπερκοπίσωσι τὸ Χατω-λέν, κατόπιν νὰ καταστρέψωσι τοὺς ἐναερίους στό-λους καὶ τοὺς περιτριγυρίζοντας τορπιλλήτας, νὰ πληρώσωσι ζῶνας τινὰς διὰ δηλητηριωδῶν ἀναθυ-μιάσεων τοῦ αεροδηλητηριώδους τορπιλλικοῦ σώμα-τος, νὰ ἀναλάβωσι βῆμα πρὸς βῆμα πάσας τὰς θέ-σεις, χωρία, πόλεις, κωμοπόλεις καὶ τέλος νὰ ρί-ψωσι τὸν ἐχθρὸν πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑποτιθεμένων

δηλητηριασμένων ζωνῶν, κατασταθεῖσῶν ἀκατοικη-των ὑπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἱατρικοῦ σώματος.

Τὴν ἕκτην ὥραν καὶ τέταρτον αἱ ἐτοιμασίαι ἤρ-ξαντο.

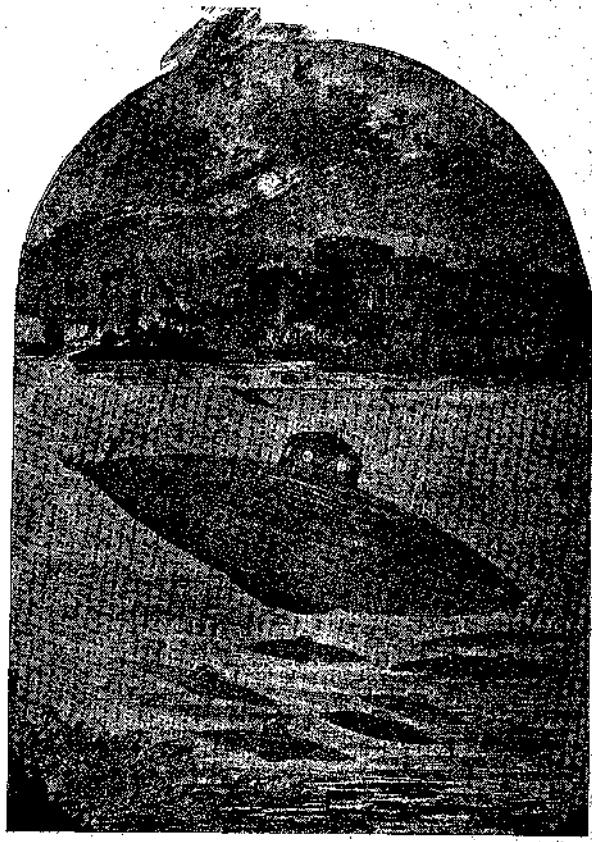
Ἡ κινητοποιήσις λοιπὸν ἀπῆρθε μίαν ὥραν καὶ 15', κάλλιστον ἀποτέλεσμα, καθόσον τὰ προηγού-μενα γυμνάσια ἀπῆρτησαν διὰ τὴν κινητοποίησιν 1 ὥραν καὶ 18'.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐναερίου στόλου στρέφοντες τὰ εἰλικόπτερα αὐτῶν εὐκόλως ἐπανέκτων τὰς θέ-σεις των' ἐπίσης τὸ σμήνος τῶν προσκόπων τορπιλ-λῶν μετὰ ταχύτητος διέσχισε τὸν αἰθέρα, διαγρά-φον ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ εἶδος τι ριπιδίου καὶ μετ' ὀλί-γον κανόμενον εἰς τὰ βῆθη τοῦ ὀρλιοντος. Ὅπισθεν οἱ ὀγκώδεις ἀεροδρόμωνες ἐπὶ μιάς μόνῃς γραμμῆς, ἤνοιγον τὰ μεταξὺ των διαστήματα, ἕνα καταλά-θωσιν ὅσω τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ἔκτασιν τοῦ ὀρί-ζοντος, ἐβάδιζον δὲ βραδύτερον καὶ ἤσαν ὅλως ἐτοι-μοὶ νὰ ἐπιπέσωσι εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, μό-λις ἤθελε φανῆ.

Αἱ γῆναι δυνάμεις κατὰ τὸν χρόνον τοῦ-τον εἰργάζοντο ἐπίσης δὲ τὸ εἰδικὸν τραῖνον τῶν σωλήνων μετέφε-ρε μυδρολιόβλα τινὰ εἰς ἀπόστασιν τριάντο-τα μόνον χιλιομέτρων, ὅπου ὑπετίθετο, ὅτι ἡ συγκοινωνία εἶχε δια-κοπῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρι-κῶν προσκόπων.

Ἡ πρώτη σύγκρου-σις ἤρχισεν. Οἱ πρόσκο-ποὶ ἐπιστρέψαντες εἰ-δοποιήσαν, ὅτι ὁ ἐχ-θρὸς συγκεντροῦται εἰς ἀπόστασιν 16 χιλιομέ-τρων ἐκείθεν. Αἱ δὲ βομβοδόδοι μηχαναὶ ἐλθοῦσαι διὰ τῶν γηί-νων ὁδῶν τὴν 10 ὥραν καὶ 45', ἤρξαντο ἀπο-θῆσαι τὰ ἐχθρικά βλή-ματα.

Ἡ ἡμέρα ἅπασα κατηναλώθη εἰς τὰ γυ-μνάσια, στεφθέντα ἀμ-φοτέρωθεν μετὰ μεγί-στης ἐπιτυχίας, καθό-σον ὁ ἐχθρὸς εἶχε τὸν καιρὸν νὰ προφυλαχθῇ

Μετακινήσεις τοῦ ἐναερίου στόλου.

εἰσάγων πυκνὸν νέφος στρατιωτικῶν ἀεροστάτων, ἀπὸ τὰ ἀσύλητα αὐτὰ στρατιωτικὰ σκάφη καὶ ἀν-τιτάσων πάντα τὰ ὀμνυτικὰ μέσα, ἅτινα ἡμπόδι-ζον τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἀμυντικῶν δυνάμεων καὶ ἐν ταῦτῷ διασπείρων ἀεροτορπιλλας, αἵτινες ἐν καιρῷ ἀληθοῦς πολέμου θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιφέρωσι τρομερὰς καταστροφὰς. Ὡστε εἶδει μετὰ φρονήσεως νὰ προχωρήσωσιν καὶ νὰ περιφρονησωσι ταῦτα τὰ ἐμπόδια, ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν καὶ νὰ παρακάμψωσι τοὺς σκοπέλους. Οἱ μυδροβοληταὶ διετηρήμενοι εἰς

μικρά τμήματα παρεισέδου, έπωφελομένοι εκ των κλίσεων του εδάφους. φέροντες εν τοις βραχίοσι τας μικρας δεξαμενας του εξυγνού, προπορευομένων των αξιωματικων και υπαξιωματικων, οιτινες ανιχνευον τον οριζοντα δια των τηλεσκοπιων αυτων και υπελογιζον τας αποστάσεις. Μόλις δε τμήμα τι αυτων αφικνετο εις αποσταση βολης, ητοι εις 4 χιλιομετρα απο του ορατου εχθρου, αμέσως εκαστος επλιτης εκοχλίου τον τηλεκωσοληνα εν τοις κινητοις στομίοις της δεξαμενης και ηρχιζον το πυρ.

Το χημικόν πυροβολικόν ευρισκόμενον εις αποσταση 10 χιλιομέτρων επισθεν της γραμμής της προσβολής έβαλλεν επί των σημείων, ατινα οι έλικοπτεροφόροι πρόσκοποι τοις εσημείουν. Έννοείται δ' ότι το πυροβολικόν έβαλλεν επί του προσδιορισμένου σημείου, βασιζόμενον επί του χάρτου, προς τον σκοπόν οστις ευρίσκειτο πάντοτε εις αποσταση 12 μέχρι 15 χιλιομέτρων τουλάχιστον, όπου βεβαίως ήταν άρρατος ο εχθρός. Ότι, εν άληθή μάχη, τα φοβερά βλήματα των εκρηκτικων τουτων μισματικων έδουζίων θα έβαλλον αναμφιρήτως επί των υπό των προσκόπων αυτων σημειωμένων σκοπών.

Καθ' όλην την ημέραν ο έναέριος στόλος διετέλει άρρατος προς δε το έσπέρας το άμυντικόν σώμα κατέλαβε επίκαιρά τινα μέρη εκ των σημειωθέντων, πλην κρητήρησαν, ότι ο εχθρός άδεξίως προσεποικήθη ηγήσει, ενώ έστρέφετο προς τα δεξιά και ότι εν τέλει η πρώτη αύτη ημέρα υπήρξεν ευνους αυτώ. Έν τούτοις ο γενικός διοικητής είχε αφήσει έφεδρείαν εκ πέντε πυροβολαρχιών του δου Χημικού μεθ' ολοκληρου του επιθετικού ιατρικού συντάγματος εν τω Χατωλέν, προς άμυναν της πόλεως και ήδη θα ίδωμεν, ότι η δεδικοιολογημένη αύτη προφύλαξις δεν έγίνετο επί ματαιώ. Η πυροβολαρχία του Γεωργίου Λωρρις άπέτέλει μέρος της έφεδρείας ταύτης, ούτως δε εύκόλως ηδυνήθη να υποδεχθή και τοποθέτηση την μνηστήν αυτου και τους φίλους του εν τινι καλώ ξενοδοχείω, ευρισκόμενω εν καλή θέσει, επί λόφου δεσπόζοντος καθ' όλην την γραμμην του ποταμού. Παρίθ. το δε πρόγευμα τή Έστέλλα εν τω στρατοπέδω των χημικών, πρόγευμα άληθώς στρατιωτικόν, εν ώ άπαντες οι δαιτηράνες είχαν ως καθίσματα τα κιβώτια των τορπιλών και τας διάφορους εκρηκτικας ύλας.

Μετά μεσημβριαν δε έχων πρό αυτου άρκετον χρόνον διαθέσιμον μετά την επιθεώρησιν του ύλικου, είσηλθε μετ' αυτων εν τινι άεροχηματι, όπως παρατηρήσων την διάταξιν των εχθρικών στρατευμάτων, αλλά μη δυνάμενοι πολυ να πλησιάσωσι τας θέσεις του εχθρου επί τω φώδω μη περιπέσωσιν εις χείρας του, δεν κατώρθωσαν να ίδωσι πολλά πράγματα απο το εκτεταμένον εκείνον πεδίον η μόνον μικροσκοπικά τινα σώματα όπλιτων, διαφανομένων τήδε κακείσε ως και τολύπας τινάς καπνού διακροπίζομένας εν τω αέρι. Έπειδή δε ουδένα υποπτεύοντο κίνδυνον ούδαμώς, ο Γεώργιος ηκολούθησε τους φίλους του εις το ξενοδοχείον, ένθα διήλθε την έσπέραν μετ' αυτων πάνυ ευαρέστως και είτα επανήλθε εις άντάμωσιν των άνδρων του εις τας κατασκηνώσεις αυτων. Άλλ' η ακολουθήσασα νύξ υπήρξε λίαν ταραχώδης, καθ' όσον μεταξυ της τρίτης και τετάρτης πρωϊνης ώρας το ύπνωτον Χατωλέν άφυπνίσθη σύσσωμον, συνεπεία σφοδρωτάτων έκκρο-

τήσεων, του εχθρου πείραθέντος δια περιστροφικής τινος κινήσεως να καταλάβη την κωμόπολιν' εύτυχώς όμως η μεγάλη φρουρά κατώρθωσε να αναχαιτίση αυτον εις 8 χιλιομ. αποσταση και ούτως έλαβον τον καιρον να προετοιμάσωσι την άμυναν.

Και υπό τους οφθαλμούς των ταξειδωτων, του κατατρομάξαντος ξενοδοχείου εκ των έκκροτήσεων, υπό τους οφθαλμούς της Έστέλλας, μειδιώσης προς τον μνηστήρα της, οστις διήρχετο επί κεραλής της πυροβολαρχίας του, υπό τους οφθαλμούς της πτωχής Γρέτλ, ητις νομίζει, ότι όλα ταυτα γίνονται σ' άληθινά, οι χημικοί, μετά των προσωπίδων κεκλεισμένων και συνδεδεμένων μετά των δεξαμενων του εξυγνού, παρατάσσονται επί τινος λόφιστου, υπό την ασφάλειαν πυκνού δενδρώδους. Έν διαστήματι είκοσι λεπτών, πάντα τα πυροβόλα και αι μηχαναι έτοποθετήθησαν και έτέθησαν επί σκοπόν. Ο Γεώργιος ανέλθων επί του έλικοπτερου αυτου, ύψώθη, να παρατηρήση τας θέσεις του εχθρου, και χάρις εις τας ενδείξεις τας σημειωμένας επί του χάρτου και επιμελώς έξηρκω θωμένας, ηδινήθησαν τα μηχανήματα να κατευθύνωσι τας βολάς των εις τας διάφορους διευθύνσεις.

Καθ' έν χρόνον τα άερόστατα της έφεδρείας προύχουρον προς τα εμπρός τα τμήματα των τορπιλιστων, έπληρωσαν εκ τορπιλών τα άπειλούμενα σημεία και οι χημικοί ηρξαντο πυροβολούντες. Η τοποθέτησις ητο καλλίστη. Ο εχθρός προσκρούων εν αρχή επί των παρεπιθεμένων έμποδίων, κάμνει όλιγωτέρας προόδους, αλλά περι την 7ην ώραν κτώθωσεν, έπωφελομένος εκ τινων ανωμαλιών του εδάφους να προχωρήση χιλιομετρα τινα περικυκλών θέσεις τινάς διακινεουμένας.

Διά να κερδίση χρόνον και να δώση καιρον να φθίσωσιν εγκαίρως αι επικουρίαί, ο Γεώργιος, κατ' ανωτέραν διατάξην, ως αρχαιότερος και ανώτερος κατά τον βαθμόν, καλύπτει την περιμέτρον της άμύνης εκ κυτίων άτμούων. Τα κυτία ταυτα εκρηγνύμενα εν τω αέρι διαχέουσιν εν αποστάσει 100 μέτρων κύματα καπνού υπομελανος και προκαλούντος ναυτίαςιν, εν καιρώ δε πολέμου φυσικώς το προσβαλλόμενον ύπ' αυτων μέρος καθίσταται ασφυκτικόν. Το Χατωλέν, ένθα η άιμόσφαιρα είναι καθυρά περικυκλούται υπό κύλου νέφους σκιερου δι' ου καθίσταται άφανές υπό του ταραχθέντος εχθρου.

Αι χημικαι πυροβολαρχιαί της άμύνης εξακολουθοῦσι την προσβολήν είτα εν τω ζώφω του καπνού οι τορπιλισται όλισθαινοσιν μέχρι του εχθρου και τέλος η ιατρική στρατεία, δια του ιδιαιτέρου αυτης πυροβολικού σώματος επιτίθεται με την σειράν της. Φέρεται προς τα εμπρός και αποστέλλει εις τας σημειωμένα μέρη κυτία τινά άδλαθη, άπλως προκαλούντα ναυτίαςιν κατά την ψευδομάχην ταύτην, άτινα όμως εν περιπτώσει μάχης άληθους αποστέλλουσι κατά του εχθρου μισαμοτικά άέρια κινδυνωδέστατα.

Το Χατωλέν έσώθη, καθόσον, ένψ ο εχθρός ψηλαφών εν τω σκότει, προσέκρουε προς τας τορπιλλας η έστρέφετο περι τα σημεία άτινα υπετίθετο ότι κατέστησαν άδιάβατα, κατέφασαν αι επικουρίαί.

Δέν θ' άκολουθήσωμεν κατά βήμα τας τόσον ένδιαφερούσας ταύτας άσκήσεις. Ο Γεώργιος Λωρ-

ρις οστις έσχε την ιδίαν να υπερασπίση το χωρίον δια του σκότους, απέσπασε τα θερμά συγχαρητήρια την επαύριον παρα του γενικού διοικητου και έπειδή η πυροβολαρχία αυτου είχε υποστηρίξει σχεδόν άπασαν την μάχην επί έν ημερονύκτιον και πολλοί εκ των άνδρων μη εύκαιρησάντων ν' ανανώσωσι την εξ εξυγνού προμήθειάν των κακοδιαθέτησαν συνεπεία της κακής διαχειρήσεως των χημικών προτόντων, έτέθη καθ' όλον τον υπόλοιπον των άσκήσεων χρόνον εν έφεδρεία, όπερ διηυκόλυσε τον Γεώργιον να διαθέτη όλίγον χρόνον δια την μνηστήν του.

Ο έναέριος στόλος αφού προσέβαλεν και διασκόρπισεν άνωθεν των Ρεννών τους εχθρικούς αεροδρόμονας, επανήρχετο μετά των αιχμαλωτισθέντων εχθρικών αεροστατών, να δώση βοήθειαν εις τους εν τή ξηρά μαχομένους. Το σώμα της άμύνης, συνεπεία των σοφών διαταγών του διοικητου επανέκτησε πάνυ ταχύς το άπολεσθέν έδαφος, και απο της τρίτης ήδη ημέρας η κατάσταση του εχθρου απέθη εις άκρον κρίσιμος. Άπασαι αι ημέραι είχαν καταναλωθή εις μάχας και συμβούλια, γενόμενα μεταξυ του διοικητου και του γενικού επιτελείου, ένιοτε δε εν τω μέσω μάχης τινός, όποτε περιστασις τις παρουσιάζετο προς διδασκαλίαν των αξιωματικων, σημειον τι, αποτόμως διδόμενον απο καθήλου εις τας θέσεις των τας στρατίας άμφοτέρωθεν, οι δε αξιωματικοί συνεγόμενοι ηρωώοντο των θεωριών του διοικητου, εκφέροντες και ουτοι γνώμας η καταστρώνοντες σχέδια.

Είτα δε δι' έτέρου σημείου εξηκολούθει η μάχη. Μετ' όλίγον ο εχθρός παρα τας καταβληθείσας προσπαθείας του, απεκλείσθη προς τινα όρεινήν γωνίαν, όπου εύρίθη έστενωχωρημένος προς την θάλασσαν. Μέρος τότε του έναερίου στόλου ηχηλατίσθη, ο δ' έπίλοιπος μάτην προσεπάθει να καταλάβη θέσιν καλειτέραν, καθόσον οι αεροδρόμονες ηγρύπνου πανταχόθεν.

Τότε έσήμανεν η κρίσιμος στιγμή. Καθ' όλην την νύκτα κατεινοντο εις την τοποθέτησιν των πυροβολαρχιών, το δε λυκαυγές της της ημέρας, οι χημικοί και το ιατρικόν επιθετικόν σώμα κατέλαβον την υπό του εχθρου κατειλημμένην χώραν, οστις καταπέδωκεν επ' όσον ηδύνατο τα ίσα, αλλά τα κυτία του δεν κρουξένουν μέγα κρόνον εν τή πρώτη γραμμή και ταχύως έτέθη εκτός μάχης, πνιγόμενος εν τοις ασφυκτικοις αέριοις και τοις συμπεπιεσμένοις άτμοις. Προς δε το έσπέρας της της ημέρας, τα δύο σώματα, τό τε επιθετικόν και το άμυντικόν, ένωθέντα εις το Χατωλέν, επεθεωρήθησαν υπό των στρατηγών, εν άπλέτω ήλεκτρικώ φωτί, αι δ' έφεδρείαι αμέσως διετάχθησαν να επανέλθωσιν εις τας έστίας των.

Ούτω μόνον οι αξιωματικοί, οι μέλλοντες να υποβληθώσιν εις εξετάσεις δια προαγωγήν έμμενον εκεί, ο δε στρατηγός έδείχθη λίαν φιλόφρων προς τον Γεώργιον Λωρρις.

— Λογαγέ, τώ λέγει, είμαι εύτυχής προτείων σε δια τον βαθμόν του διοικητου, αλλά σοι χρειάζετε πρότερον δίπλωμα των στρατιωτικων έπιστημών' ώστε εάν αι εν τω εργαστηρίω του πατρός σου εργασιαί σοι το επιτρέψωσιν, εργασθείτε εκεί, καταγίνεσθε σταθερώς και κατά τας προσεχείς εξετά-

σεις του φθινοπώρου θα συμμεθέξης της τύχης ύμών...

— Στρατηγέ μου, σάς εύχαριστώ, άλλ' ήδη καταγίνομαι εις άλλην εργασίαν...

— Είς ποιαν;

— Είς τους γάμους μου, και όφείλω, στρατηγέ μου, ν' αναβάλω δια βραδύτερον τα φιλόδοξα ταυτα διειρα' επιτρέφατέ μοι δε να σάς προυσιάσω την μέλλουσαν συμβίαν μου.

Αφού ανεπαύθησεν επί μίαν ημέραν οι μελλόνυμφοι, απέφασαν να επιστρέψωσι τή έπιμόνω άπαιτήσει του Σολφατέν, οστις μη θελγόμενος εκ των ώραιοτήτων του πολέμου, είχε διέλθει άπάσας ταύτας τας ημέρας παρα τα τηλεμήχανα του ξενοδοχείου εν Χατωλέν, συγκοινωνών μετά του Θεάτρου-Μολιέρου και έμπιστευθείς τον άσκητή του εις τας περιποιήσεις της Γρέτλ

Προετοιμασία δια την εγκατάστασιν. — Η νέα αρχιτεκτονική του σιδήρου, του χάρτου, της δάλου. — Οι φωτοζωγραφομηχανικοί και αι προόδοι της ωραίας τέχνης. — Οι μάγειροι μηχανικοί.

— *Ε! τα έχαλάσατε, ηρώπησεν ο Φιλώξ-Λωρρις τον υιόν του, ερχόμενον αυτον μετά την επιστροφήν εκ του ταξειδίου των μνηστήρων.

— Άπεναντίας, πάτερ μου, πώς...

— Τι; πώς! Δέν εδοκιμάσατε άλλήλους σοβαρώς και ακριβώς! Έμεινατε και οι δύο, ίδίως σύ, με το στόμα εις την καρδιαν, αναστενάχοντες ως παιδια! Ούτω δεν πράττουσιν όταν πρόκειται να δοκιμάσουν την δια πάντος σύντροφον του βίου. Δέν είναι νόμιμον αυτό το όποιον έπραξας και νομίζω, ότι δεν έδειξας την όφειλομένην πίστιν.

— Πώς; Δέν έδειξα την όφειλομένην πίστιν;

— Βεβαίως, καθώς και η μνηστή σου επίσης.

Δέν έπραξες, παρα ό,τι οι άλλοι κρινοί άνθρωποι πράττουσι, καθώς και η μνηστή σου δεν διαφέρει των λοιπων γυναικων, ενώ όφειλες να φανής εις ταύτην ακριβώς ως θα είσαι κατ' τον έπίλοιπον χρόνον του βίου σου, ως πάντες οι ανασχολημένοι άνθρωποι, δηλαδή σκληρός, δύστροπος, κακότροπος ένιοτε, παραφρομένος και βίαιός μάλιστα... Και μήπως πάντες εν τω βίω μας δεν έμειθα τοιοῦτοι και είναι τόσον βραχύς ο βίος ούτος! Έπειτα άμα τις συζευχθή, έχει καιρον να χάση εις τρόπους και ματαιοπονίας;

— Έν τούτοις έχω σκοπόν έχω να μη φανώ τόσον δυσάρεστος και δύστροπος καθώς σεις λέγετε.

Αναμφιόλως διάβολε! Βεβαίως η τοιαύτη σου προθυμία δεν έχει ανάγκην πολλων κόπων και χρόνου... άλλ' αι καθημεριναι ενθέσεις, και εν γένει η ζωή... Εκεί θέλω να σε ίδω! Έπειτα μία μελλονύμφος, να το ταξειδιον των μελλονύμφων χρησιμεύση αληθώς ως δοκιμή της νομίμου δια βίου συζεύξεως, έπρεπε να φανή εύθως εξ αρχής ως ουτιδανή, επιπόλαιος, φιλόνηκος, συγχάρις δύστροπος κτλ. κτλ. τέλος τοιαύτη, όποια αληθώς θα προέκυπτε μετά του γάμου. Τότε δύνανται τις εύσυνειδήτως να σκεφθή και να κρίνη αν η μετ' αυτης κοινή ζωή η δυνατή η ού.

(*Επείτα συνέχεια)

Ο ΦΟΒΟΣ

Διήγημα εκ του φυσικού

(Συνέχεια και τέλος.)

Ευρισκόμην εις τὰς πρώτας ημέρας τῆς ἐφη-
δικῆς μου ἡλικίας. Ὅπως δὲ συμβαίνει πολλά-
κις εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, ὁ ἔρω;, με ὄλην του
τὴν ζωηρότητα καὶ τὰς πρώτας του ἐντυπώσεις,
ἐκυρίευσεν καὶ τὴν νεανίαν μου καρδίαν. Ὅπως
ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς γλυκείας μου ἰδέας, ἀπαι-
σχολῶν τὸν νοῦν μου με γλυκείας χιμαίρας, κα-
τήνησα ὄνειροπόλος, σκεπτικὸς καὶ ἀπόρρητος.
Ὁ δὲ πατὴρ μου χωρὶς νὰ λυπηθῆ, διὰ τὴν με-
ταμόρφωσίν μου, διαβεβαίω, ὅτι αὐτὴ συνέβαι-
νεν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ πάππου μου... Ἐ-
ρως νεανικὸς, ἐσκεπτόμην. Τέλος
ἐκαίόμην δι' ἓν πρόσωπον, δι'
ἓν πρόσωπον, ὅπερ ἠδύνατο κάλ-
λιστα νὰ ἦναι μήτηρ μου, καὶ δι'
αὐτὸ εἶχον κρύψει ἀπὸ ὄλους τὴν
μυστικὴν μου φλόγα· ὁ δὲ ἔρως
μου διετηρεῖτο πάντοτε ἀγνός καὶ
ζωηρός.

Τὸ εἶδωλόν μου ἦτον ὠραία
γυνή, ἥτις κατόκει εἰς τὴν οἰ-
κίαν μας. Ἦρχετο συχνάκις εἰς
τοὺς γονεῖς μου καὶ χάρις εἰς τὴν
ἡλικίαν μου ἐπήγαινον πολλάκις
καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτήν. Τὸ πλεῖ-
στον τῆς ἡμέρας ἐτήρχόμην μετ'
αὐτῆς, καθήμενος δὲ πλησίον τῆς,
συνωμιλοῦμεν, ὅτε ἐπλεκε ἢ ἐκέν-
τα ὅτε ἐξ τὴν ἐκάλου, ἀναγκα-
ζομένη νὰ ἐξέλθῃ, με ἄφινε μόν-
ον ἐγὼ δὲ ἐπωφελοῦμενος τῆς εὐ-
καιρίας, ἐλάμβανον καὶ ἐθώπευον
τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα εἶχεν ἐγγίσῃ, ἔθετον τὰ
χειροκτῖά της εἰς τὰς χεῖρας μου, εἰς τὸ τέλος
δὲ ἐγέλων ὁ ἴδιος, διὰ τὴν ἀνοησίαν μου.

Οἱμοι! τοιοῦτος ἔρως ἐμελλε νὰ λήξῃ οὐτυ-
χως. Αὐτὴ διὰ νὰ ἰσταίξεται, με ὠνόμαζε μι-
κρόν σύζυγόν της, ἐγὼ ὅμως αὐτὸν τὸν τίτλον
δὲν τὸν ἠλλοσσα με οὐδένα ἄλλον, ἥτε προνό-
μιόν μου.

Κατὰ τινα ὠραίαν ἐσπέραν ἀνηρχόμην πρὸς
τὸ εἶδωλόν μου, ὅπερ με εἶχε καλέσει διὰ τινα
οἰκογενειακὴν ἐορτήν. Εἰσῆλθον ἀλαζονικῶς εἰς τὸ

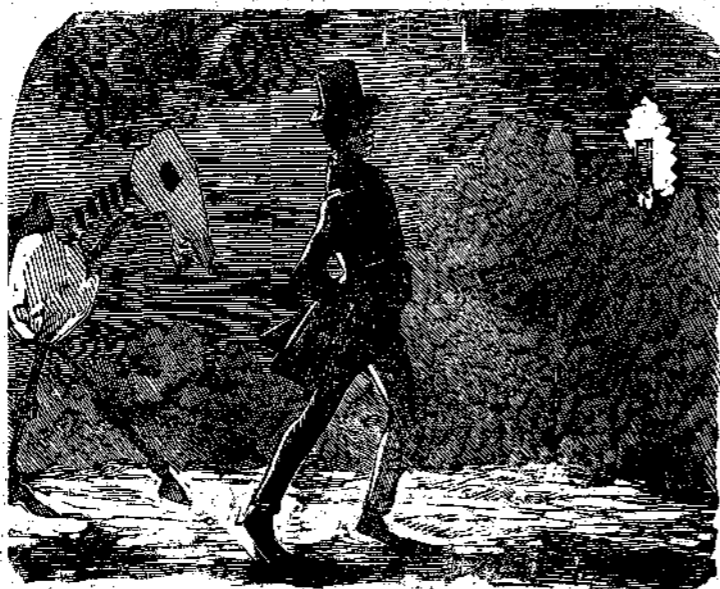
δωμάτιον, ἢ συναναστροφή ἦτον εὐάριθμος, ἀλλ'
ἐγὼ οὐδένα μὴ χαιρετήσας, διεηθύνθη πρὸς τὴν
γειτονίσσάν μου. Τότε νέος τις γελῶν, μοι εἶπε:
«Αἱ σεῖς εἰσθε ὁ μικρὸς σύζυγος, τότε ἐγὼ θὰ
εἶμαι ὁ μεγάλος· καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ ζῶμεν ἡγα-
πημένοι ὁμοῦ.»

Ὅλοι ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ἐγὼ ὅμως τὸν πα-
ριτήρησα με βλέμμα τίγριος καὶ ἐνεκα τῶν γε-
λώτων τούτων ἢ ἀγανάκτησις, ἢ ἐντροπή καὶ
ἢ παραχῆ με κατέλαθον καὶ ἐξῆλθον βιαίως.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα μου,
καὶ ἐξ ἄλου ἠθελον νὰ ὑπάγω μακρὰν νὰ κλαύ-
σω διὰ τὴν λύπην μου. Ὅτε δὲ εὐρέθην μόνος
εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὰ δάκρυά μου ἔτρεχον ταχέως.

Πολλὰ ὥρην παρήλθον καὶ ἔκλαιον, ἔκλαιον
καὶ οὐδὲν ἠδυνάμην νὰ παρηγορηθῶ, ὅτε αἴ-
φνης ἤκουσα τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως νὰ κτυ-
πῆ. Ἐμέτρησα ἐνγωνίως καὶ εἶδον, ὅτι ἦτο
μεσονύκτιον... Αἱ θύραι τῆς πόλεως ἦσαν ἤδη
κλεισται πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ἦλπιζον ὅτι ἠπατήθην καὶ ἔτρεχον με ὄλην
μου τὴν ὀυίαν, ὅτε ὁ κώδων τοῦ γειτονικοῦ χω-
ριοῦ ἤρχισε νὰ κρούῃ. Ἐμέτρων με φοικιόδη ἀ-
γωνίαν, ἐνέκα, δέκα, ἐνδέκα... ὁ δωδεκάτος

κτύπος με ἀπετελείωσεν. Τίποτε δὲν εἶναι πλέον
ἀμελικτον τοῦ ὠρολογίου.

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησα τοὺς ἔρωτας μου,
ἀλλὰ δὲν εὐρισκον διόλου ἡσυχίαν, διότι ἡ σκέψις
μου ἔτρεχε πρὸς τὴν οἰκογενειάν μου, συλλογι-
ζόμενος τὴν ἐντύπωσιν, ἢν ἔκαμον μετὰ τὴν
ἀπότομον φυγὴν μου.

Ἀλλὰ πῶς ἐβάδιζον; ἤμην ὑπὸ τὰς ἰτέας,
καὶ εἰς τὴν ἀτραπὸν, ὅπου πρὸ ἐξ ἑτῶν συνήν-
τησα τὸν ἀλιέα ἐκεῖνον. Τότε ἐπανήρχισα τοὺς
λυγμούς μου, διότι δὲν ἐγνώριζον πῶς νὰ βαδίσω

καὶ νὰ διαβουθῶ ἐκ τοῦ φόβου, ὅτις με εἶχε
καταλάβει. Ἐνῶ δὲ ἔκλαιον, ἔβλεπον λαμπυρίζον
εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην φῶς, ὅπερ με ἐκράτει
εἰς ἀνέλπιστον παρηγορίαν. Ὅτε ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ
φῶς ἐβίβασθαι καὶ εὐρέθη μόνος εἰς τὸ σκότος τῆς
νυκτός, αἴφνης ἔπαυσα τοὺς ὀλολυγμούς μου,
καὶ πάλιν ἀπεμονώθην ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός.
Βλέπων δὲ περὶ ἐμοῦ εἰς τὸ σκότος, παρατή-
ρουν μορφὰς σχηματιζομένας, αἷτινες με τὴν λάμ-
ψιν τοῦ φωτός δὲν ἐφαίνοντο εὐκρινῶς· καὶ ὡς
ἐκ τρύτου τὰ δάκρυά μου ἐπανελήθησαν μετὰ πε-
ρισσοτέρας ὀρμῆς.

Δὲν ἤργησα νὰ λησμονήσω καὶ τὴν οἰκογε-
νειάν μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου, ὅτε ἠθελον νὰ
συγκρατήσω τὴν μνήμην μου, ἥτις ἤρχιζε νὰ
πλανᾶται μετὰ φόβου εἰς τὸ περιβάλλον με
σκότος! Καθὼς δὲ προέβλεπον ὅτι ἐκάστη στιγμὴ
μοι προσέθετε φόβον, με τὸν ὅποιον ἠπειλοῦμην
αἴφνης ἤκουσα πολὺ ἐλαφροῦς κρότους ὑπὸ τοὺς
φράκτας, ὅτινες με ἐχώριζον ἀπὸ τοῦ κήπου,
καὶ μοι ἦτο δὲ ἀδόνατον νὰ ἡσυχάσω. Ἦθελσα
ν' ἀποκοιμηθῶ. Ἡ ἰδέα ἦτο καλὴ, ἀλλ' ἡ ἐφαρ-
μογὴ δύσκολος. Τῇ ἀληθείᾳ οἱ ὀφθαλμοί μου ἐ-
κλείοντο! ἀλλὰ ὁ νοῦς μου διαρκῶς εὐρίσκοτο
ἐν ἡμέρᾳ, καὶ τὰ ὦρα μου ἐντελῶς ἠνεωμένα
μετέδιδον ἐλαχίστους κρότους, με εἰκόνας τρο-
μακτικὰς αἷτινες δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὸν ὕπνον νὰ
έλθῃ. Ὅπως ἀπασχολήσω τέλος τὸ πνεῦμα μου,
ἤρχισα νὰ μετρῶ ἐκ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ, μέχρι
τοῦ ἑκατόν, εἶτα μέχρι τοῦ διακόσια, μέχρι τοῦ
πεντακόσια καὶ τέλος μέχρι τοῦ χίλια.

Ευρισκόμην εἰς τὸ τριακόσια πενήκοντα
πέντε, ὅτε ἤκουσα δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ
μικρὸν θροῦν ἐντὸς τοῦ φυλλώματος. Ἐπανέλα-
θον τὸ μέτρημά μου ταχύτερον, ἀλλὰ πάντοτε
με κατεδίωκεν ὁ αὐτὸς ψίθυρος. Τότε μὴ δυνά-
μενος πλέον νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν μέτρησιν, ἐ-
στρέψα ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν, ἀλλ' αἴφνης αἶ-
δον γύρωθέν μου βατράχους, σαύρας, ὄφεις καὶ
τὰ παρόμοια ἐρπετά, πάντα ἀποκυήματα τῆς φαν-
τασίας μου καὶ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ κρατηθῶ.
Κρύος ἰδρὸς τότε με περιέλουσε καὶ ἠσθάνθη
τὰ γόνατά μου καμπτόμενα. Ἀναλαβὼν ὅμως

δυνάμεις, ἠγέροθην καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τινος δέν-
δρου, καθόρθωσα νὰ ἰσταμαι ὀρθῶς καὶ μόνος εἰς
ὄλον αὐτὸ τὸ σκότος καὶ τὴν ἐρημίαν.

... Ἀλλὰ ἰδοῦ... πάντοτε ἡ τρομερὰ φαν-
τασία μου με παρακολουθεῖ καὶ βλέπω τὸν μέ-
γαν τροχόν... γύρωσεν δὲ αὐτοῦ γυναίκας...
γυναίκας ὡς ἐν ὄνειρῳ, αἷτινες εἶναι ὀλίγαι καὶ
συλλέγουσι λαχανικά... τὰς βλέπω, εἶναι με τὰ
τέκνα των, καὶ αὐτὰ μόλις διακρίνονται ὡς φά-
σματα κινούμενα. Εἶναι ὅπως εἰς τὴν οἰκίαν μου
ὅταν πηγαίνω νὰ κατακλιθῶ... κομίζω, ὅτι κά-
ποιος εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν κλίνην μου, ὅτι ἡ
χεῖρ του θέλει νὰ με συλλάβῃ...
τόσῳ ἐκ τοῦ φόβου, παραλόμοι...
ἀλλ' ἐκ τούτοις λαβάνω τὴν λυ-
χνίαν, παρατηρῶ τίποτε... οὐ-
δεὶς, ὄλα, ὄλα τῆς φαντασίας μου,
εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ με θανατῶναι.

Περιπατῶ ὀλίγα βήματα, πη-
γαίνω ἐντὸς τοῦ μικροῦ δάσους, ἐ-
κεῖ ὅπου ἐπαίζομεν μετὰ τοῦ πάπ-
που μου καὶ ἐξέρχομαι πρὸς τὸ μέ-
ρος τῶν κήπων, ἀλλὰ τώρα...
ἰδοῦ... ἡ σκηνὴ ἠλλαξεν.

Βλέπω... εἶναι ἐμπροσθεν τοῦ
μεγάλου τροχοῦ πρᾶγμα τί λευ-
κόν... ἰδοῦ κινεῖται... ὦ! Θεέ μου! πῶς φο-
βοῦμαι... ἰδοῦ, ἰδοῦ, τώρα ἐνθουμούμαι καὶ
τὸ διακρίνω, ναί, εἶναι ὁ σκελετὸς τοῦ ἵππου,
με τὰς ἀγρίαις κόγχαις καὶ τοὺς τρομακτικὸς ὁ
ὄντας του, ἐκεῖνος τὸν ὅποιον συνήντησα πρὸ
ἐξ ἑτῶν, καὶ ἡ ἰδέα εἰκὼν εἶναι ἀνεξάλειπτος
ἀπὸ τὴν μνήμην μου, τώρα ὅμως εἶναι φοβερο-
τέρα.

Ἰδοῦ... κινεῖται, ἐρχεται πρὸς ἐμὲ... ἐρχεται,
ἄς φύγω... φύγω, φύγω, ἀλλὰ με ἀκολουθεῖ...
δὲν με ἀφίνει νὰ κάμω οὐδὲ βῆμα περισσώτερον,
θέλω νὰ τρέξω, ἀλλ' εὐρίσκομαι ἐντὸς τοῦ ὀ-
σουλίου...

Τέλος πάντων ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ
ἀρχίζω νὰ τρέχω με ὄλην μου τὴν δύναμιν καὶ
με κίνδυνον νὰ κταπίσω.

Ἀλλὰ φῶ! ὁ σκελετὸς με ἀκολουθεῖ γ γαν-
τιαίοις βήμασι, τὸν αἰσθάνομαι... ἀκούω τὰ ὀστά
του συγκρουόμενα, τὰ βήματά του ἀκόμη. ὦ!
Θεέ μου με φθάνει, δὲν δύναμαι νὰ τρέξω πλέον
διότι ὁ τείχος τοῦ κοιμητηρίου εἶναι ἐμπρὸς μου...
τί νὰ πράξω...

Εἰς τείχος εἶναι ἡ σωτηρία μου, ἀλλ' εἶναι
τοῦ κοιμητηρίου καὶ τρέχω, πηδῶ εἰς τὸ ὄπισθεν
μέρος, ἀλλ' ὁ σκελετὸς τί ἀπέγεινε; Ἐγείρω τὴν
κεφαλὴν μου καὶ παρατηρῶ τὸν τείχος. Ἰδοῦ τον
καὶ ἐδῶ ἀκόμη; με παρατηρεῖ ἀτενωῶς με τὰς ἀνοι-
κτὰς κόγχαις του, ἐπάγωται ἀπὸ τὸν φόβον μου,
ἀρκεῖ, ἀρκεῖ πλέον, δὲν αἰσθάνομαι τίποτε.

Εὐρίσκομαι ἐντὸς τοῦ κοιμητηρίου, τί φοβερόν,
νομίζω, ὅτι ὄλοι οἱ νεκροὶ θὰ ἐγερωθῶσιν· βλέπω

άνοικτους λάκκους, τὰ δένδρα μὲ τὴν σιὰς των μοι φαίνονται ὡς φάσματα... ἐγείρομαι, ἵνα φύγω, ἀλλ' ἐγγίζω τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου... καὶ νομίζω ὅτι θέλουν νὰ με συλλάβουν, ὅτι θέ-

λουν νὰ με κρατήσουν διὰ παντός ἐκεῖ. Πίπτει ὁ πῖλος μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν στρέφω ὀπίσω, τέλος ἀπαλλάσσομαι τῶν ἀγνώστων αὐτῶν χειρῶν καὶ φεύγω δρομέως πρὸς τὸν τεῖχον, ὃν διασκελίζω...

Τρέχω, τρέχω ἀκαταπαύστως, αἶφνης ἀκούω τὸ ὠρολόγιον, μετρῶ πέντε κτύπους. Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσαν τὰ βόσκανά μου, διότι ἡ ἡμέρα ἀρχίζει ν' ἀναφαίνεται, αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἤνοιξαν, θέλω νὰ εἰσέλθω, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀφίνουσιν, διότι μὲ ἐκλαμβάνουν ὡς κλέπτην ἄνευ πῖλου.

Ἐπιστρέφω ἐκ νέου εἰς τὸ κοιμητήριον, εἰσέρχομαι διὰ τῆς θύρας, ἥτις εἶναι ἀνοικτή, φθάνω εἰς τὸ δένδρον, κάτω τοῦ ὀποίου εὐρίσκεται ὁ πῖλος μου, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ με συλλάβουν πλέον, καὶ ἀπέρχομαι ἡσυχος. Μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμην πλησίον τῆς οἰκογενείας μου.

Τὸ δράμα αὐτὸ μὲ ὠφέλησε πολὺ, διότι ἐλημόνησα τοὺς ἐρωτάς μου...

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΕΡΝΕΣΤΟΣ Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΦΤΙΑΙ

Ὁ ἐκτελὼν τὸ παίγνιον, παρακαλεῖ τινὰ ἐκ τῆς συναναστροφῆς νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, εἶτα εἰς ἐπήκοον πάντων ζητεῖ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ἀντικείμενόν τι, ὃπερ ἀποκρίπτεται εἰς τι μέρος τῆς αἰθούσης.

Τότε καλεῖ τὸν ἐξωθι ἰστάμενον νὰ εἰσέλθῃ καὶ εὐρῇ τὸ κρυβὲν ἀντικείμενον. Οὗτος ἐνὸσω ἀναζητεῖ καὶ πλησιάζει τὸ μέρος, πάντες σιωπῶσι, ἐνὸσω δὲ ἀπομακρύνεται τῷ φωνάζουσι «φωτιά!» ἕως ὅτου τὸ εὐρῇ.

Ἄμα τὸ εὐρῇ, ἄλλος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἄστυνόμος. Ὅταν, σὲ συνέλαβον τὴν ὥραν ποῦ ἐκλεπτεῖς κότεας καὶ σέφεραν ἐδῶ, διατί εἶχες εἰπῆ ἄλλο ὄνομα;

Ἄωποδύτης. Δὲν ἤθελα νὰ ἐκθέσω τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα, κύριε ἀστυνόμε, γιὰ μιά τόσο πρόστυχῇ κλεψιά!

Μεταῦ λωποδυτῶν.

- Πόσες ἡμέρας ἔχεις νὰ κλέψης;
- Μία ἐβδομάδα.
- Γιατί, μήπως θὰ γίνης καλόγερός;
- Ὅχι, θέλω νὰ διορισθῶ κλητήρας στήν ἀστυνομίαν.

Μεταῦ μεμνηστευμένων:

- Ἀφοῦ λές, πῶς μ' ἀγαπᾶς τόσο, θὰ μοῦ κάμης μίαν χάριν.
- Τί χάριν;
- Νὰ μὴ πίνεις τσιγάρο.
- Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλὰ θὰ πίνω ποῦρα.

Ὁ Μίλων τυφλωθεὶς συνήψε καὶ τρίτον γάμον πρὸς γυναῖκα ὠραιότατην ἀλλὰ δύστροπον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέραν τινα ὁ λόρδος Βούκιγχαμ εἶπε χαριεντιζόμενος, ὅτι ἡ σύζυγός του εἶναι ρόδον.

- Δὲν δύναμαι ὑπέλαβεν θλιβέρως ὁ ποιητὴς νὰ κρίνω περὶ τούτου ἐκ τῶν χρωμάτων, κρίνω ἁπλῶς ἐκ τῶν ἀκανθῶν.

Ἐν ἐστιατορίῳ:

- Παιδί τι μπριζόλα εἶν' αὐτή, αὐτὸ δὲν εἶναι κρέας, εἶναι πετό.
Καὶ ὁ ὑπῆρέτης ἀπαθῶς:
- Ἄν ἦτο πετό, δὲν θὰ εἶχε ἐβδομήντα λεπτὰ μόνον.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΟΜΙΛΟΥΣΑΙ

Ὁ τυφλός. (Μετὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν κερματιῶν τῆς ἡμέρας, ἀγοράζων ἐφημερίδα):

- Αἰ, τώρα, Φλόξ, ἀς ἀνοίξωμεν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, διότι ἀρκετὰ ὑπερέραμεν... Διαβολομένον ἐπάγγελμα, νὰ κάνῃ τις τὸν τυφλόν!

- Δὲν μοῦ λές, τοῦ λόγου σου, πατριώτη, ποῦ πηγαίνει ὁ δρόμος αὐτός, εἰς τὸ Μενίδι ἢ εἰς τὰς Ἀθήνας, μὴ κάμω λάθος καὶ ἐπιστρέψω πάλιν στὰ ἴδια:

- Ἐγὼ, κύριε στρατηγέ, εἶμαι ἀπὸ τὴν Νάξο καὶ νόμιζα πῶς κάτι καλεῖτερα ξέρετε ἀπὸ μένα καὶ σ' ἀκολουθοῦσα; Ὄστε, ἀέρα κοπανούσαμε... κοί μοῦ φαίνεται καὶ σὺ ἕκαμες λάθος καὶ τὸ ζῶ μου 'ποῦ σ' ἀκολουθοῦσε...

«Ὄφ! τί δυσάρεστες καιροί! καὶ νὰ μεταχειρίζομαι ἀνθρώπους διὰ ζῆλι διὰ νὰ με κουνουῖν!

Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ εἶναι ἀπρόσεκτοι... Τούλάχιστον αἱ γυναῖκες, θὰ εἶχον τὸν νοῦν των! κάπου...

«Εἶμαι εὐγενής, εἶμαι διπλωμάτης, γράμματα εἰζεύρω, γλώσσας κατέχω, τρόπυ: ἔχω distingués, μονύελον φορῶ, εἰς τοὺς χοροὺς δὲ διαπρέπω καὶ εἰς ὀλα τὰλλα εἶμαι ἐντελής. Γαμβρός δὲ εἶμαι ἐπίδοξος! Τί ἄλλο θέλετε; Μόνον χρήματα, δὲν... ἔχω!

Ἡ γυνὴ βασιλεύει, ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ! Κυβερνᾷ, ἀλλὰ δὲν προτίσεται!

Προτίσεται, ἀλλὰ δὲν διευθύνει!

Διευθύνει, ἀλλὰ δὲν καταδικάζει!

Καταδικάζει, ἀλλὰ δὲν φονεύει!

Φονεύει, ἀλλὰ δὲν θάπτει!

Καὶ θάπτει, ὅταν... ἀγαπᾷ...!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

A. K. Ἀλεξάνδρειαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν συντόμως, ὡς γράφετε - N. N. Βῶλον Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Προσεχῶς δι' ἀντιπροσώπου μας ἔχετε ἀπάντησιν μετὰ δώρον. - Γ. Κ. Ὁδησάδην. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Περὶ ἄλλης ὑποθέσεως δὲν μᾶς γράφετε. - Π. Π. Βῶλον. Δελτάριον ἐλήφθη. Δῶρον κληρώσεως ἐστάλη ὑμῖν με ἀντιπροσώπων μας. - Δ. Χ. Σ. Ἐνταῦθα. Καλὸν τὸ ποιημά σας, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἰδίαν, δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ, καθόσον εἶνε πτωχὸν εἰς τὸ ὕψος του καὶ τὸ μέτρον ἀτυχῆς. Ἀναμένομεν καλεῖτερον. - Σ. Φ. Σίδνεϋ Ἀυστραλίας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις παρεδόθη «Ἑλληνισμῶ». Εὐχαριστοῦμεν. - Α. Π. Κ. Ἀηξούριον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς ἔχετε ἀποδείξιν καὶ ἀπάντησιν εἰς ἐρωτημά σας. - Χ. Ι. Α. Νοβοροσίσκ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις ἐστάλη ταχυδρομικῶς. - Σ. Α. Γιούργεβον. 35 φρ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. - Α. Β. Κέρκυραν. Δελτάριον ἐλήφθη. Προσεχῶς ἔχετε δέοντα. - Π. Β. Πύργον. Βραχεῖα ἐλήφθη. Ἀποροῦμεν διὰ τοὺς μὲν, ἀναμένομεν τὸν δέ. - Ν. Κ. Νίσιον Διενκρόβσκη. Ἐπιστολαὶ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν στέλλομεν ταχυδρομικῶς. - Ν. Ζ. Ζάκων. Δῶρον ἀποστέλλεται ὑμῖν προσεχῶς καὶ ἡσυχίετε. - Α. Α. Χάσκισι. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Γράφομεν ταχυδρομικῶς. - Π. Π. Βαθῦ-Σάμου. Συνδρομὴ καὶ ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς στέλλομεν ἀποδείξις. - Ν. Θ. Σφάξ. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἔχει καλῶς. Ἀναμένομεν καὶ νεωτέραν σας. -

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Κατά λάθος ηραυρήθησαν τὰ αἰνίγματα τοῦ πρώτου τεύχους 74, 75, 76, ἀντὶ 1, 2, 3, 4.

5 ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ποῦ εἶναι ὁ ἐ-
λοτόμος καὶ τί
συμβολίζει ἡ πα-
ράδοξος αὐτὴ εἰ-
κὼν;

Σημ. Προσεχῶς
δημοσιεύσωμεν δυ-
σκολωτέρας καὶ
πολὺ ἐπι. ὠραιοτέ-
ρας.

6. Αἶνιγμα

Τὸ πρῶτον μου συνθετικὸν
θερμαίνει καὶ φωτίζει
Τὸ δευτέρον μου φορτικὸν
τοὺς πόδας σου μαστίζει.

7. Αἶνιγμα

Ἄν ἀκέραιον μ' ἀφήσης
μὲ εὐσέβειαν μεγάλην
φίλε θά μὲ προσκυνήσης
Ἄν δὲ τὴν οὐράν μου πάλιν
ὅπως πρέπει ἀφαιρέσης
κι' ἀκρωτήριον προσθέσης
εἰς τὸ θέατρον νὲ ἐλθῆς
θά μὲ εὖρης καθισμένον,
εἰσητήριον ἀν ἔχῃς.

8. Γρόφος

Πολλοὶ εἰσι Πόσσοι Τόπα

N. Γ. Φραγκοῦλης

PX
PX 1.
PX
Ἐξ Ἀλεξανδρείας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τίμαὶ ὠραιοτέραι δὲ ἐκ ἀστὴν λέξεν
λεπτό 20.

Ἡ πληρωμὴ αὐτῆ ἰσχύει διὰ μίαν μόνον δημο-
σίευσιν εἰς ἓν τεύχος τῆς «Φύσεως». Διὰ τοὺς ἐπι-
θυμοῦντας συνεχεῖς δημοσιεύσεις, προηγούμεναι ἰ-
διαίτεραι συμφωνίαι.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Φοιτητῆς δευτεροετῆς τῆς Φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ
Πανεπιστημίου ἀναλαμβάνει προγυμνάσεις μαθητῶν
τοῦ δημοτικοῦ, Ἑλληνικοῦ καὶ Γυμνασίου, εἰς τὰ Μα-
θηματικά κυρίως καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ μαθήματα.

Τελεῖα προγυμνάσις μεταξισταστέων μαθητῶν καὶ
εἰς τὸ Γυμνάσιον εἰσακτέων.

Τίμαὶ μετρίωται. Πληροφορεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Δέχομαι ἀνταλλαγὰς καὶ ἀγορὰς γραμματοσήμων
διαφόρων ἀξιών καὶ τιμῶν ὄλων τῶν ἐθνῶν.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ Ὁδὸς Λυκούργου 14. Ἀ-
θήνησιν.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ ΕΙΚΟΝ. ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ

Ἀποστέλλω 10 διάφορα γραμματόσημα Ἑλλη-
νικά, ἐπ' ἀνταλλαγῇ 3 δελταρίων εἰκονογραφημέ-
νων ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Τὸ γραμματόσημον
νὰ τίθεται ἐπὶ τῆς εἰκον. πλευρᾶς.

Δέχομαι καὶ ἀνταλλαγὰς φωτογραφιῶν (Photo-
Rotin)

Ἀντὶ δραχμῶν 5 ἀποστέλλω 30 εἰκονογρ. δελ-
τάρια ὠραιοτάτης ἐκδόσεως, ἑλληνικῶν τοποθεσιῶν,
μετὰ γραμματοσήμου ἐπὶ τῆς εἰκον. πλευρᾶς, ἐσφρα-
γισμένου παρὰ τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἐλεύθερα ταχ-
τελῶν. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς χρυσόν.

Ἄνδρ. Πρίντζης. Ὁδὸς Λυκούργου 14. Ἀθήνας.

Κατόπιν ἐπιτυχούς περιόδου ἀνὰ τὴν Ἀνατολήν
καὶ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ὁ θίασος τοῦ εἰδήμονος κ. Κ.
Χρηστομάνου εἰσεχώρησεν καὶ ἡ τέχνη τῶν ἐκλεκτῶν
μυστῶν τῆς Νέας Σκηπῆς ἐθαυμάσθη, ἐπανῆλθεν ἤδη
εἰς τὸ περιχομιζόμενον θέατρον τῆς Ὁμοιοίας, τὸ ὠραιο-
τερον, ἰδιοτροπώτερον καὶ μεγαλειότερον τῶν θερινῶν
θεατρῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἤρξατο τῶν παραστάσεων
πρὸ πολλοῦ ἤδη. Οἱ μύσται τῆς ἐφετεινῆς περιόδου
εἶνε ἡ περίφημος Κυβέλη Ἀδριανοῦ, ἡ Εἰμαρμένη
Ξανθάκη, ἡ Νέλλη Δαναοῦ, ἡ Κορίννα Ἰωαννίδου καὶ
ἡ Ἑλένη Πασαγιάννη, ὁ κ. Μ. Μυράτ, Δ. Χρυσομάλ-
λης, Πέτρος Λέων, Τηλ. Ασπενιώτης, Δεκάρης, Πα-
παγεωργίου, Πασαγιάννης κ.τ.λ.

Μεταξὺ τοῦ ἐκδοθέντος δραματολογίου ἀναφέρονται
τὴν Ἀλκίσιον, Ἰππόλυτον, Ἀντιγόνην, Οἰδίποδα
Τύραννον, Ἀγριόπαππιαν, Νόρμαν, τὸ Μπαλ-
κόνι, τὴν χρυσὴν ἀράχνην. Τὸ εὐνὸ ψαμί, τὸ ὄνειρο
μῆς ἀνοικιᾶτικῆς αὐλῆς, Ἡ νεκρὰ πολιτεία, Θρι-
αμβὸς, Τὰ ἄσπρα ρόδα, Ἡ Φάκια κ.τ.λ. καὶ πολλὰ
ἄλλα νεώτερα ἔργα, καθὼς καὶ ἐκ τοῦ περιουοῦ ἐπι-
τυχούς δραματολογίου.

“ΦΟΡΜΙΓΕ”

Δεκαπενθήμερος μουσικὴ ἡμερὶς εἰκονογραφημένη
μετὰ 12 μηνιαίων μουσικῶν τευχῶν.

Ἄρθρα, μελέται, πραγματεῖαι περὶ βυζαντιακῆς
μουσικῆς.

Συνοργαζοῦν οἱ διαπρεπέστεροι τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ
τῇ Ἀνατολῇ μουσικῶν.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ δραχ. 5 Ἐσωτερικοῦ, 5 φρ. χρ.
Ἐξωτερικοῦ. Διευθυντῆς ἸΩΑΝΝΗΣ Θ. ΤΣΟΚΛΗΣ.
Ὁδὸς Πραξιτέλους 32.

ΠΟΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΡ. ΓΑΛΛΟΥ ΕΝ ΒΟΛΩ

Κασκευάζονται ἑξαιρετὰ καὶ ἐκλεκτὰ ποτά οἶνον

Ὀύζον ἑξοίσιον καὶ γνήσιον ἐκ σταφυλῆς

Κονιάκ εὐγεστόν καὶ παλαιότατον

Τσίπουρον ἐκ σούμας γνήσιώτατον

Ἡδύποτα διαφόρων εἰδῶν κτλ.

Τίμαὶ συμφέρουσαι

Οἱ περίεργοι ἄς δοκιμάσωσιν